

Zane Skujiņa

Katram ir tiesības uz
izglītošanos, neatkarīgi
no tā, vai cilvēkam ir
invaliditāte vai ne

Astrīds Freimanis

Ierēdņi ir radījuši tik
vājpātīgu birokrātiju,
ka cilvēks bieži vien
vienkārši apjūk

Ainārs Svīklis

Ir svarīgi, lai
reģionos strādātu
kompetenti un
pieredzējuši cilvēki

**JAUNĀ
VIENOTĪBA**
PARTIJU APVIENĪBA

MĒS JELGAVAI

Jānis Reirs

**Mēs līdz šim esam
izdarījuši daudz!
Un arī izdarīsim!**

**Algas. Veselība.
Drošība. Izglītība.
Taisnīgums.**

VESELĪBA

**Pacienti
aizmirsīs
vārdu
“kvotas”**

2. lpp.

Atis Lejiņš

**Jāstrādā
pie atšķirību
samazināšanas
starp Rīgu
un pārējiem
Latvijas
reģioniem**

7. lpp.

Rihards Kozlovskis
Iekšlietu ministrs

**Zemgaliešiem
vajag drošību,
lai veidotu
ģimenes un
audzinātu
bērņus**

16. lpp.

Uldis Ainārs

Tikai rīkojoties varu
ietekmēt to, kas notiek
manā novadā un Latvijā.

6. lpp.

Aigars Rublis

15. lpp.

Jānodrošina
sabiedriskā transporta
pieejamība reģionos

BALSOJIET PAR SARAĶSTU NR. 13

Jaunā Vienotība – pieredze, enerģija un sabalansētība

13. Saeimas vēlēšanās partiju apvienība **Jaunā Vienotība** pie vēlētajiem dodas ar spēcīgu, kāpumus un kritumus izturējušu komandu.

Jā, tieši vēlos teikt, komandu, jo mūsu tagad ir vairāk nekā viens. Mēs vairs neesam tikai *Vienotība*, kas pirms teju vai 20 gadiem ar skaļu pieņemumu pie varas groziem nonācām kā Einara Repšes vadītais *Jaunais laiks*. Mums tagad ir spēcīgi reģionālie partneri. Uz 13. Saeimas vēlēšanām *Vienotība* kopā ar partijām *Kuldīgas novadam*, *Tukuma pilsētai un novadam*, *Valmierai un Vidzemei*, *Jēkabpils reģionālā partijā* un *Latgales partijā* ir izveidojusi partiju apvienību *Jaunā Vienotība*, kas apvieno vairāk nekā 3000 biedrus visā Latvijā. Mūsu Ministru prezidenta kandidāts ir Latvijas un Eiropas politikā daudz pieredzējušais Krišjānis Kariņš. Mūsu vidū ir viens no ietekmīgākajiem Eiropas politiķiem Valdis Dombrovskis, kurš ir *Jaunās Vienotības* kandidāts Eiropas komisāra amatam arī nākamajā periodā pēc Eiropas Parlamenta vēlēšanām.

Mūsu partneri - reģionālās partijas - ar panākumiem startējušas iepriek-

šējās pašvaldību vēlēšanās, ieguvušas tur pieredzi un nu gatavas savas idejas, domas un ieceres realizēt nacionālā līmenī. Uz vēlēšanām mēs ejam attīrījuši savas rindas no it kā domu biedriem, kuri ceļā uz attīstību, sākotnēji, tiesisku un neatkarīgu Latviju dažkārt varbūt paklupa, aizdomājoties par savu materiālo stāvokli, parādot savu vājumu. Esam atbrīvojušies no viltus valstsvīriem, kuri, savu pašlabumu meklējot, aizmīra mūsu kopējo darāmo Latvijas labā.

Mēs apzināmies, ka reitingu punkti mums patlaban nav paši lielākie, ka daļa līdzšinējo biedru, vieglāku ceļu meklējot, ir pamukuši. Un apzināmies arī to, ka mūsu zemē vārdiem "partija" un "politiķis" nav labāka skaņa. Bet atzīsim, ka parlamentārā republikā, kāda ir Latvija, nav cita ceļa. Ik četrus gadus partijas nosauc savus kandidātus Saeimas deputātu vietām, un tauta, ejot pie vēlēšanu urnām, izdara savu izvēli, ievēlot tādu Saeimu, kādu uzskata par pareizāko un vēlamāko. Būtišķi ievē-

Jānis Reirs un viņa komanda

parlamentu, kas savā ziņā ir sabiedrības spogulis.

Atcerēsimies, ka mēs vēlēsim 13. Saeimu, un tā noteikti nav iedomājama bez 13. saraksta – *Jaunās Vienotības* – pārstāvjiem. Šajā

Atcerēsimies, ka mēs vēlēsim 13. Saeimu, un tā noteikti nav iedomājama bez 13. saraksta – Jaunās Vienotības – pārstāvjiem

parlamentu, kas savā ziņā ir sabiedrības spogulis. Atcerēsimies, ka mēs vēlēsim 13. Saeimu, un tā noteikti nav iedomājama bez 13. saraksta – *Jaunās Vienotības* – pārstāvjiem. Šajā

parlamentu, kas savā ziņā ir sabiedrības spogulis. Atcerēsimies, ka mēs vēlēsim 13. Saeimu, un tā noteikti nav iedomājama bez 13. saraksta – *Jaunās Vienotības* – pārstāvjiem. Šajā

parlamentu, kas savā ziņā ir sabiedrības spogulis. Atcerēsimies, ka mēs vēlēsim 13. Saeimu, un tā noteikti nav iedomājama bez 13. saraksta – *Jaunās Vienotības* – pārstāvjiem. Šajā

Atcerēsimies, ka mēs vēlēsim 13. Saeimu, un tā noteikti nav iedomājama bez 13. saraksta – Jaunās Vienotības – pārstāvjiem

parlamentu, kas savā ziņā ir sabiedrības spogulis. Atcerēsimies, ka mēs vēlēsim 13. Saeimu, un tā noteikti nav iedomājama bez 13. saraksta – *Jaunās Vienotības* – pārstāvjiem. Šajā

parlamentu, kas savā ziņā ir sabiedrības spogulis. Atcerēsimies, ka mēs vēlēsim 13. Saeimu, un tā noteikti nav iedomājama bez 13. saraksta – *Jaunās Vienotības* – pārstāvjiem. Šajā

Vienotība ir mainījusies

Lai politika būtu efektīva, ir nepieciešama pieredze un profesionālisms. *Jaunā Vienotība* spēj piedāvāt politiķus, kam ir šādas kvalitātes. Varam ar pārliecību teikt: *Vienotība* ir sapratusi, ka jāmainās, un *Vienotība* ir mainījusies.

Valdis Dombrovskis
Eiropas Komisijas priekšsēdētāja vietnieks

Mēs esam mācījušies no savām kļūdām, atgriezušies pie saviem pamatprincipiem un papildinājuši savas rindas. Vēlēšanās *Jaunā Vienotība* – pilsoniska, demokrātiska partiju apvienība – Latvijai piedāvā racionālu, pierādījumus balstītu ilgtermiņa politiku un sabalansētu kandidātu sarakstu, kurā pārstāvēti gan pieredzējuši politiķi, gan "jaunās sejas".

Tieši pārdomātā un gudra politika visvairāk būs vajadzīga pieaugošas nestabilitātes apstākļos. Šādu politiku nespēj piedāvāt populistu. Šķita, ka populisms pameta Latviju līdz ar Žigerista banāniem deviņdesmitajos gados, bet nu atkal nonācis priekšvēlēšanu dienas kārtībā. Populisti ekspluatē bailes un dusmas, sola ātrus un vienkāršus sarežģītu problēmu risinājumus. Tie ir aizņēmušies Kremļa retoriku par Latviju kā neizdevušos valsti, tie piedāvā graut, nevis veidot. Metodes un retorika nav jauni, tie ir aizilienēti. Tāpēc pragmatiskajam Latvijas vēlētajam jau tagad ir iespēja arī novērtēt, cik tukši ir bijuši solījumi un cik bēdīgi rezultāti ir populis-

tu darbībai citur pasaulē.

Mēs zinām, ka populismu baro nevienlīdzība un cilvēku sajūta, ka valsts nav taisnīga. Tāpēc svarīgs *Jaunās Vienotības* darbs ir samazināt nevienlīdzību un sociālo atstumtību. Ir sperti pozitīvi soļi – tostarp nodokļu reformā, tomēr Eiropas Komisijas vērtējuma tās ietekme uz nevienlīdzības samazināšanu nebūs pietiekama. Latvijā joprojām ir vieni no augstākajiem nodokļiem uz zemajām algām, tāpēc nepieciešams turpināt darbu šajā virzienā. Nevienlīdzība šķēl sabiedrību, tā ir drauds saliedētai sabiedrībai, tādat demokrātijai. Mūsu pienākums ir veidot tādu politiku, kas liktu sajūtu, ka brīvība un demokrātija, ko baudām, ir ieguvums visiem Latvijas cilvēkiem.

Tiesiskums ir nākamā prioritāte *Jaunās Vienotības* programmā. No tieslietu jomas sabiedrība sagaida tiešu spēju ātri un taisnīgi lemt. No politiskajām partijām – likvidēt iespēju koruptai naudai ietekmēt politiku lēmumus, oligarhiem pa kaktiem sarunāt politbiznesa shēmas un vienoties par saviem ieliktņiem dažādos amatos. Ir jāsamazina naudas ietekme politikā, šī sērga cilvēkiem liek apšaubīt valsts taisnīgumu.

Ir jāsamazina naudas ietekme politikā, šī sērga cilvēkiem liek apšaubīt valsts taisnīgumu

Ir jāturpina cīnīties pret maksātnespējas administratoru patvaļu un ēnu ekonomiku, kas grauj godīgu biznesu.

Vēl vienai *Jaunās Vienotības* prioritātei ir jābūt izglītībai. Izglītots cilvēks būs kritisks pret populismu tukšajiem solījumiem.

Jaunā Vienotība ar pārliecību par padarīto

Mūsu darbi Latvijas izaugsmei:

DROŠA LATVIJAS ĀRĒJĀ ROBEŽA – Kozlovskā vadībā izbūvēta 283 km Latvijas - Krievijas robežsarga, kas aprīkota ar sensoriem, novērošanas iekārtām, un 93 km gariem žoga posmiem.

LIELĀKAS ALGAS – Kozlovskis panāca, ka tiek palielinātas policistu, glābēju un robežsargu algas, piesaistot tām 53 milj. eiro finansējumu.

2% NO IKP AIZSARDZĪBAI – Esam nodrošinājuši ilglaicīgu NATO spēku klātbūtni Latvijā, kā arī panākuši, ka aizsardzībai tiek novirzīti 2% no valsts iekšzemes kopprodukta.

ATBALSTS LATVIEŠIEM PASAULĒ – Ar aktīvu Ārlietu ministrijas līdzdalību izstrādāts Diasporas likums, kas sniegs reālu atbalstu tiem tautiešiem, kuri vēlas atgriezties mājās, kā arī veidos saikni ar latviešu ģimenēm ārvalstīs.

LATVIJA – OECD DALĪBVALSTS – Dalība attīstīto valstu ekonomikas un sadarbības forumā ir kvalitātes garants ārvalstu investoriem un sniedz atbalstu cīņā pret korupciju.

LIELĀKĀ PENSIJU INDEKSĀCIJA DESMITGADĒ – Reirs nodrošinājis papildu finansējumu vecuma pensijām 190 milj. eiro apmērā. Videjais pensijas pieaugums pēdējos divos gados kopā ir 28 eiro mēnesī, kas nozīmē vairāk nekā 300 eiro pieaugumu gadā.

PABALSTS PĀRDZĪVOJUŠĀM LAULĀTĀJAM – Reirs ir panācis, ka pensionāri, kas zaudējuši dzīvesbiedru, saņem ievērojami lielāku pabalstu – pusi no mirušā laulātā pensijas viena gada garumā.

LIELĀKS ATBALSTS ĢIMENĒM – Reirs ir panācis pieaugumu 60 miljonu eiro apmērā ģimeņu atbalstam, radis finansējumu audzģimeņu kustībai un ir uzsācis bērnu namu likvidāciju.

VISA IZGLĪTĪBA LATVIEŠU VALODĀ – Šadurskis ir panācis latviešu valodas lomas nostiprināšanu visā izglītības procesā no bērnudārza līdz augstskolai.

IZGLĪTĪBAS SATURA REFORMA – Izstrādāts jauns izglītības saturs, kas paredz, ka mācību procesa centrā ir skolēns, kurš mācās domāt, sadarboties un izmantot iegūtās zināšanas.

LIELĀKS ATALGOJUMS PEDAGOGIEM – Šadurskis panāca, ka tiek palielinātas pedagogu algas, piesaistot tām 60 milj. eiro finansējumu.

OIK LIKVIDĀCIJA – Ašeradens ir panācis, ka tiks likvidēta treknajos gados izveidotā OIK shēma, kas nozīmē elektrības rēķinu samazināšanos.

MĀJOKĻU PROGRAMMA – Ašeradena veicinātā Mājokļu garantiju programma nodrošinājusi atbalstu mājokļa iegādei vairāk nekā 7317 ģimenēm.

MINIMĀLĀS ALGAS PALIEĻINĀŠANA – Konsekventi esam iestājušies par minimālās algas palielināšanu, 2018.gadā tai sasniedzot 430 eiro.

MAKSĀTNESPĒJAS REFORMAS – Piespiedām Tieslietu ministriju uzsākt reformas maksātnespējas jomā, pielīdzinot maksātnespējas jomā iesaistītos valsts amatpersonām.

CĪŅA AR OLIGARHIEM – Saeimā iesniedzām likumprojektu, kas paredz "oligarhu sarunu" publikošanu, kā arī ierosinām grozījumus, kas paredz plašākas sabiedrības tiesības iepazīties ar nozīmīgu krimināllietu materiāliem.

MĒŽAM VID STALLUS – Esam panākuši, ka ZZS finanšu ministre nevērza VID vadītāja amatam personas ar apšaubāmu reputāciju.

LIELĀKA ATKLĀTĪBA VALSTS PĀRVALDĒ – Saeima pieņēma mūsu deputātu sagatavotos grozījumus, kuri paredz, ka valsts un pašvaldību iestādēs strādājošo atbildības apjoms ir publiski pieejams.

RIHARDS KOZLOVSKIS
Izdevotāju drošībai

EDGARS RINKĒVIČS
Ārējai drošībai

JĀNIS REIRS
Labklājības celšanai

KĀRLIS ŠADURSKIS
Izglītības kvalitātei

ARVILS AŠERADENS
Ekonomikas izaugsmei

INESE LĪBINA – EGNERE
Par tiesisku valsti visiem!

Pacienti aizmirsīs vārdu kvotas

Veselības aprūpes finansēšanas izaugsmes konsekvēns turpinājums
Pirmo reizi 27 neatkarības gadu laikā esam panākuši būtisku veselības aprūpes finansēšanas palielinājumu – no 800 miljoniem uz vienu miljardu eiro. Klāt nākuši vairāk nekā 200 miljoni eiro veselībai. Nauda turpmākai izaugsmei jau ir sagādāta arī 2019. gadam.

Pacientu līdzmaksājumu apjoms par ārstēšanos kritīsies uz pusi

Tas tiks panākts, atceļot pacientu iemaksas par izmeklējumiem un ķirurģiskām operācijām.

Bezcerīgu, mēnešiem garu rindu uz izmeklējumiem un speciālistu konsultācijām vairs nebūs

Maksimālais gaidīšanas ilgums nedrīkstēs pārsniegt 30 dienas. Pacien-

ti aizmirsīs vārdu *kvotas*, jo konsekventi tiks palielinātas veselības aprūpes finansējums, 2020. gadā

Valsts kompensējamo zāļu saraksts papildināsies ar jaunām, ļoti efektīvām zālēm

sasniedzot četrus procentus no valsts kopprodukta, kas noteikts Veselības

aprūpes finansēšanas likumā.

Medicīnas darbinieku atalgojums klūs konkurētspējīgs un atturēs no aizbraukšanas

Ārsta pamat-alga gadā nākamās Saeimas laikā klūs ne zemāka par divām vidējām algām valstī, medicīnas māsām – 60 procenti, māsas palīga – 40 procenti no ārsta algas.

Ienāks jaunas zāles personalizētai ārstēšanai

Būtiski palielināsies darbspējīgo gadu skaits un dzīvildze, jo valsts kompensējamo zāļu saraksts papildināsies ar jaunām, ļoti efektīvām zālēm, īpaši onkoloģijas jomā, atļaujot personālizot, tikai konkrētam slimniekam piemērotu ārstēšanu ar labiem rezultātiem. Zāles, kas tagad tiek kompensētas 90 procentu apjomā, tiks apmaksātas pilnībā, 75 procentu kompensēšana tiks palie-

Romualds Ražuks
Saeimas deputāts

lināta līdz 90 procentiem, 50 procentu – līdz 75 procentiem no zāļu cenas.

“Veidojot jauno izglītības sistēmu, daudz ko noteiks tieši pašvaldības”

Ainārs Svīklis ir no Jelgavas novada Platones pagasta – Zemgales laukiem, kur pagājuši viņa bērnība, augot kopā ar brāli un māsu, palīdzot vecākiem ikdienas darbos lauksaimniecībā. Šeit Ainārs dzīvo joprojām, ikdienā mērojot ceļu uz darbu Rīgā. Viņš ir izglītības un zinātnes ministra padomnieks, un viņa pārziņā ir dažādi izglītības projektu un informācijas un komunikācijas tehnoloģiju jautājumi.

“Vienmēr esmu apzināti bijis sabiedriski aktīvs. Uzskatu, ka cilvēkiem, kuri vēlas izmaiņas, pašiem jāgrib strādāt kopējā labuma vārdā,” savu lēmumu piedalīties reģionu politikas veidošanā pamato Ainārs Svīklis.

Viena no viņa specialitātēm ir izglītības jautājumi, un par gaidāmajām izmaiņām, kuras Latvijas skolu sistēmā paredz izglītības reforma, Ainārs Svīklis saka – daudz kas ir atkarīgs no pašvaldībām: “Kompetenču pieejā balstīta mācību satura izveide, izmaiņas skolu tīklā – tās, protams, ir nozīmīgas izmaiņas. Taču uzsvēršu, ka ļoti daudz ko noteiks tieši pašvaldības. Šie tik tiešām ir jautājumi, kas netiks risināti vienīgi Saeimā, līdz ar to ir svarīgi, lai reģionos strādātu kompetenti un pieredzējuši cilvēki.”

Aināram Svīklim ir arī liela pieredze projektu va-

**Nr. 9
Zemgale**

Ainārs Svīklis
Izglītības un zinātnes
ministra padomnieks

dišanā, un tieši šo prasmju kopumu viņš cer likt lietā gadījumā, ja vēlētajī viņam uzticēs darbu: “Esmu novērojis, ka mums bieži vien

Ir svarīgi, lai reģionos strādātu kompetenti un pieredzējuši cilvēki

ir labas idejas un mērķi, taču, pieredzes un zināšanu trūkuma dēļ darbs tiek paveikts nepareizi, un vēlamā rezultāta nav. Runa ir par vadības prasmēm, un uzskatu, ka man ir nepieciešamā pieredze, lai uzņemtos vadību un gādātu par sava reģiona mērķu sasniegšanu.” Brīvajā laikā Ainārs spēlē saksofonu. Viņam ir ģimene – sieva Ligita un divi pieauguši bērni, Baiba un Edgars. Meita Baiba ir parūpējusies arī par pirmo mazbērnu. Bērni ar savām zināšanām palīdz tēvam sirds projek-

tā *100 vietās un notikumi. Latvijai 100.* Ainārs Svīklis paredzējis Latvijas jubilejas gadā apmeklēt vismaz 100 vietas un notikumus un daļai no tiem veltīt muzikālus priekšnesumus savā izpildījumā. “Tā iecerēta kā dāvana

Latvijas valsts simtgadē un faktiski ir izvērtusies par daudz plašāku projektu, nekā sākotnēji domāts. To varētu nosaukt arī par dāvanu sev, jo liels ieguvums ir arī pašam. Dažu mēnešu laikā esmu viesojies dažādās Latvijas pilsētās un ciemos, sastapis un iepazīzinis brīnišķīgus cilvēkus, tādējādi gūstot pamatīgu pozitīvu emociju lādiņu. Katrs darbs, ko darām, var tikt veltīts Latvijai. Lielāks vai mazāks, tas palīdzēs mums tikt uz priekšu kā tautai un kā valstij,” saka Ainārs Svīklis.

**Nr. 17
Zemgale**

Karina Ploka
Labklājības ministrijas
parlamentārā sekretāre

“Mēs Latvijā paši varam parūpēties par saviem bērniem”

Dzimusi Ventspilī, pabeigusi Ventspils 1.vidusskolu, studējusi Latvijas Universitātes Juridiskajā fakultātē, kur turpinājusi studijas doktorantūrā. Ar izcilību nokārtojusi maģistra darbu Rīgas Juridiskajā augstskolā tiesību zinātnē. Karina Ploka jau 2010. gada martā kļuva par politisko partiju apvienības *Vienotība* valdes locekli. Viņai ir liela pieredze darbā ministrijās – bijusi parlamentārā sekretāre Tieslietu, Finanšu un Satiksmes ministrijā, nu pilda šos pienākumus Labklājības ministrijā. “Katram cilvēkam dzīvē pienāk brīdis, kad esi izmācījies, izstudējis, tev ir stabils darbs, bet gribas kaut ko vairāk. Un tad tu iesaisties. Meklē politisko spēku, kas būtu atbilstošākais taviem uzskatiem un interesēm,” saka Karina Ploka. “Un man tā vienmēr bijusi *Vienotība*. Es pat savu māti politikā esmu iesaistījusi – viņa jau trešo sasaukumu ir Ventspils domes deputāte.”

“Strādāt ir piedalīties jautājumu risināšanā, nevis gaidīt, ka citi manā vietā kaut ko paveiks!” tāds ir Karinas Plokas moto, un šo enerģiju viņa grāsas likt lietā arī darbā parlamentā. “*Vienotība* vienmēr ir bijusi tā partija, kas brauc pa reģioniem, runā ar cilvēkiem un zina, kā tie dzīvo,” saka Karina. “Beidzamos gados Labklājības ministrijā rūpīgi esam strādājuši pie tā, kā palīdzēt cilvēkiem, kuriem ir mazas pensijas, nav iespēju strādāt un pensiju iegūt lielāku. To esam darījuši un turpināsim darīt!” uzsver viņa. “Tā ir bijusi mūsu prioritāte līdz šim un būs arī turpmāk. Nopietni jāstrādā veselības aprūpes jomā – esam sākuši domāt par rindu samazināšanu politiski presētajiem, un arī zobārstniecība pensionāriem ir kritiski svarīga. Veselības nozarē šajā jomā rit nepārtraukts darbs.”

Kā atzīst Karina Ploka, liels nākotnes plāns, kas prasa rūpīgu iesaisti, ir ģimenēm dažādu iemeslu dēļ uzņemtu bērnu nonākšana audžuģimenēs. “Te kopā jāstrādā ministrijai, bāriņtiesām, sociālajiem

Senās uguns nakts Liepājā 2017.gada augustā.

Esam pateikuši, ka par saviem bērniem Latvijā mēs paši varam parūpēties, ka nevajag bērnus adoptēt uz ārzemēm

rina Ploka jau 2010. gada martā kļuva par politisko partiju apvienības *Vienotība* valdes locekli. Viņai ir liela pieredze darbā ministrijās – bijusi parlamentārā sekretāre Tieslietu, Finanšu un Satiksmes ministrijā, nu pilda šos pienākumus Labklājības ministrijā. “Katram cilvēkam dzīvē pienāk brīdis, kad esi izmācījies, izstudējis, tev ir stabils darbs, bet gribas kaut ko vairāk. Un tad tu iesaisties. Meklē politisko spēku, kas būtu atbilstošākais taviem uzskatiem un interesēm,” saka Karina Ploka. “Un man tā vienmēr bijusi *Vienotība*. Es pat savu māti politikā esmu iesaistījusi – viņa jau trešo sasaukumu ir Ventspils domes deputāte.”

“Strādāt ir piedalīties jautājumu risināšanā, nevis gaidīt, ka citi manā vietā kaut ko paveiks!” tāds ir Karinas Plokas moto, un šo enerģiju viņa grāsas likt lietā arī darbā parlamentā. “*Vienotība* vienmēr ir bijusi tā partija, kas brauc pa reģioniem, runā ar cilvēkiem un zina, kā tie dzīvo,” saka Karina. “Beidzamos gados Labklājības ministrijā rūpīgi esam strādājuši pie tā, kā palīdzēt cilvēkiem, kuriem ir mazas pensijas, nav iespēju strādāt un pensiju iegūt lielāku. To esam darījuši un turpināsim darīt!” uzsver viņa. “Tā ir bijusi mūsu prioritāte līdz šim un būs arī turpmāk. Nopietni jāstrādā veselības aprūpes jomā – esam sākuši domāt par rindu samazināšanu politiski presētajiem, un arī zobārstniecība pensionāriem ir kritiski svarīga. Veselības nozarē šajā jomā rit nepārtraukts darbs.”

Kā atzīst Karina Ploka, liels nākotnes plāns, kas prasa rūpīgu iesaisti, ir ģimenēm dažādu iemeslu dēļ uzņemtu bērnu nonākšana audžuģimenēs. “Te kopā jāstrādā ministrijai, bāriņtiesām, sociālajiem

dienestiem, nevalstiskajām organizācijām. Bērna adopcija nesākas brīdī, kad saņem bērna uzskaites lapu. Bieži vien tā sākas daudz ātrāk. Jo ātrāk plānosim, jo ātrāk varesim bērnam nodrošināt stabilu nākotni. Šajā jomā jābūt reorganizācijai,” uzsver Karina. Labklājības ministrija šajā ziņā jau ir daudz paveikusi. “Esam pateikuši, ka par saviem bērniem Latvijā mēs paši varam parūpēties, ka nevajag bērnus adoptēt uz ārzemēm. Līdz šim daudz bērnu ģimenēm bija tikai valsts pabalsts, bet

Vienotība vienmēr ir bijusi tā partija, kas brauc pa reģioniem, runā ar cilvēkiem un zina, kā tie dzīvo

kopš šā gada pie valsts pabalsta ir ieviestas arī piemaksas, un tās ir ļoti jūtamas,” lepojas Karina. Jaunajām ģimenēm ļoti svarīgs ir jautājums par bērnudārzu, tāpēc jāstrādā ar pašvaldībām, aicinot tās iesaistīties. “Atbalsts daudz bērnu ģimenēm ir nepieciešams, taču vienlīdz būtiski ir ieviest “otru bērna politiku”: lai būtu trešais, ir nepieciešams otrs bērns ģimenē. Tas nozīmē, ka pakāpeniski jāpalielina atbalsts ģimenēm, kurās ienāk otrs bērns: gan valsts pabalsta veidā, gan bērnodarza pieejamības ziņā. Būtisks un neatliekams darbs ir valsts apmaksātās medicīniskās apaugļošanas programmas paplašināšana, likvidējot noteikto vecumu (pašreiz 37 gadi). Istenojot šo programmu, gadā piedzimst vairāk nekā 400 bērnu, un speciālisti atzīst, ka tas ir vēra nemams skaitlis. Nēmot vēra to, ka māmiņu, arī jauno māmiņu, vecums palielinās, šāds solis ir neatliekams un ieviešams jau kopš nākamā – 2019. – gada. Tas ļautu ģimenēm tikt ne

atbilstoša mājokļa ne tikai Rīgā, bet, kas ir svarīgāk, arī reģionos”. “Zemgales reģionā tas ir īpaši nozīmīgi, jo šeit lielās pilsētas Tukums, Jelgava un Jēkabpils nodrošina darba vietas un investīcijas reģionā, kas nenoliedzami veicina reģiona attīstību,” uzsver deputāta kandidāte. Ar bērniem saistītie jautājumi Karinai nav sveši – mazs bērns ir arī viņas pašas ģimenē. Tā nu ārpus darba hobijiem laika nemaz nepietiekot. Taču viena īpaša aizraušana Karinai ir – viņa kopā ar vīru kolekcionē antikvāras mēbeles. “Kad pirms pieciem gadiem sākam ar vīru dzīvot kopā, iedomājos, ka vajag kumodi. Vīrs piekrita, bet teica – nu, tad tādu isto, veco. Nopirkām pirmo veco kumodi, un tā tas sākas. Esam iegādājušies kara laika lādi, no Kārsvas veduši krēslus, ir antikvārs galdiņš, divāns ar audumu no Rundāles pils... Kad mainījām dzīvesvietu, nolēmām, ka vajag klubkrēslus, un tagad bērnam tā ir iemīļotākā vieta, kur dzīvoties,” smejas Karina.

tikai pie viena, bet, iespējams, pie vairāk bērniem. Papildus jādoma arī par bērniem, kas palikuši bez vecāku gādības, ne tikai par bāreņiem, bet arī bērniem, kurus vecāki pamestuši novārtā. Katram bērnam ir vajadzīga ģimene, un katrs bērns ir tiesīgs uzaugt ģimenē, kas par viņu rūpējas, kas viņu mīl un lolo. Tāpēc svarīgi ir turpināt atbalstu audžuģimenēm un aizbildņiem, taču nozīmīgs ir arī nākamais solis – rūpes par adoptētajiem. Viņiem ir nepieciešams lielāks valsts atbalsts – ne tikai vienreizējs, bet arī ikmēneša. Mums ir jāpasaka paldies cilvēkiem, kas spēj, var un grib uzņemties rūpes ne tikai par saviem, bet arī par citiem bērniem.”

Kā norāda Karina Ploka, steidzami darāmo darbu sarakstā arī “pirmā mājokļa programma reģionālā griezumā, lai ģimenes ar bērniem varētu tikt pie

Valentīns Kukla: “Pārmaiņām jānotiek pārdomāti”

Valentīns Kukla ir dzimis Jēkabpilī, bet visu bērnību un pusaudžu gadus ar vecākiem dzīvojis Jēkabpils novada Leimaņu pagastā. Pēc Zāses vidusskolas beigšanas devās studēt uz Rīgu. 2009. gadā absolvējis Banku Augstskolu un ieguvis uzņēmuma vadītāja kvalifikāciju. Uzreiz pēc augstskolas absolūšanas nodibināja uzņēmumu un sāka nodarboties ar komercpārvaldījumiem Baltijas valstu teritorijā. Uzņēmums ir specializējies graudaugu komercpārvaldījumos, sniedzot graudu pārvaldīšanas pakalpojumus Latvijas zemnieku saimniecībām. Uzņēmums ir neliels un nodarbina 10 cilvēkus. Ne tik tālā pagātnē Valentīns pievērsās arī zemes apstrādāšanai un sāka audzēt graudaugus. Saimniecība ir tikai attīstības posmā un ar lieliem panākumiem lepoties nevar. Lielās lietas pagājušā gada rudēni un sausais laiks šogad nemazina optimismu lēnām virzīties uz priekšu.

Valentīns Kukla politikā ir jau kopš 2007. gada un pārstāv Jēkabpils reģionālo partiju. Visti

tās 300 biedri ir vietējās pilsētas un blakus novadu cilvēki, kas ļoti labi pārzina vietējās problēmas un ir spējīgi tās ļoti apņēmīgi risināt. “Mana pārliecība ir nemainīga, ka valsts kopējai politikai ir jāiet roku rokā ar reģionālo politiku, jo tikai Rīga kopā ar reģioniem ir spējīga veidot valsti spēcīgāku, godīgāku un ērtu dzīvošanai ikvienam tās iedzīvotājam. Šogad veidojam kopīgu apvienību ar *Vienotību*, jo iepriekš gūtā pieredze bija vēra nemama. Meklēt labumu, startēt kopā ar kādu citu politisko partiju, kurai reitingi šobrīd augstāki, neredzu jēgu un pamatojumu. Kāpēc graut veco un meklēt kādu citu politisko spēku, lai tikai iegūtu kādu balsi vairāk? Manuprāt, tā

**Nr. 6
Zemgale**

Valentīns Kukla
Jēkabpils novada zemnieku
saimniecības Tūjas īpašnieks

ir nepareiza politika, es pat teiktu – mulķība,” uzskata Valentīns Kukla.

Viņš gan atzīst, ka latvietis klusībā visu laiku cer, ka nu tik nāks pie varas jaunie politiskie spēki un beidzot sāksies labāki laiki. Vēl ne tik senā pagātnē cilvēki no laimes un prieka bija sajusmā par to,

Graut veco, jo ar citiem politiskiem spēkiem varbūt būtu iespēja kādu balsi vairāk iegūt? Tā tāda švaka un nepareiza politika, es pat teiktu – mulķība

ka nāks Zatlers un sakārtos visu valsti notiekošo. To, kā tas viss beidzās, mēs visi labi zinām. “Piedodiet, bet prakse rāda, ka partijas bez skaidri noteiktām vērtībām, vīzijas un pieredzes ir un paliek politiskās viendabīgas. Tās pēc neievēšanas Saeimā un atbalsta negūšanas izjūk pa visām vīlēm. Nu, nenāks tas Laimis Lācis, beidzot tas ir jāsaprot,” ir pārliecināts deputāta kandidāts.

Nevar jau nevienam pārmet, ka gribas pārmaiņas, bet pārmaiņām jānotiek pārdomāti. Ir svarīgi, lai pārmaiņu procesā kāds vienkārs netiek aizmirsts, sabradāts vai izstumts no darba vai profesijas. Viegli stāstīt, ka vajag samazināt valsts pārvaldi, cilvēkus iz-

dzīt no darba, nepiedāvājot neko vietā. Vai tiešām vajag vēl palielināt aizbraukušo skaitu? Pārmaiņas nenoliedzami ir vajadzīgas, tomēr nevajag to darīt strauji un neapdomīgi, jo tas grauj cilvēku ticību valstij. Visa centrā ir un paliek cilvēks.

Saimniekojot Leonīdam

Salcevičam, Jēkabpils pilsēta neapšaubāmi ir kļuvusi daudz saimniecības piedzīvojuši izaugsmi. “Vienmēr jau var gribet vairāk un labāk, bet esmu reālists un saprotu, ka ir lietas, ko var izdarīt ātri, bet ir lietas, kur vajadzīgs laiks.”

Lielai daļai Zemgales iedzīvotāju sār sirds par sirotājiem no Lietuvas. “Šī ir problēma, ar kuru gan vajadzētu tikt galā. Daudzi iedzīvotāji baidās par savu īpašumu. Zog lauksaimniecības tehniku, dārza tehniku, arī es pats esmu izjutis uz savas ādas to, kā ir būt apzagti, jo man pašam nozaga laivas, ko pavisam nesen biju iegādājies. Negribu piekrist tam, ka mūsu kaimiņi lietuvieši var netraucēti braukt un apzagt mūsu šētas, bet par to nesāņemt sodu. Tiešām visi gali udeņi? Šis jautājums ir jāsašķēto, bez vilcināšanās.”

Uldis Ainārs
Ozolnieku novada domes deputāts,
Centrālās statistikas pārvaldes
departamenta direktors

"Reģionus nedrīkst uzskatīt par mazsvarīgākiem!"

Uldis Ainārs pēc izglītības ir sociālo zinātņu maģistrs ar specializāciju sabiedrības vadībā, beidzis Latvijas Universitāti. “Ikdienā esmu cilvēks, kas datus dara saprotamus sabiedrībai, analīze un komunikācija ir mani ikdienas pienākumi, strādājot Centrālajā statistikas pārvaldē par departamenta direktoru,” skaidro deputāts.

ir svarīgi, kādu izglītību saņem mani bērni, cik droši viņi jūtas Latvijā un kāda ir veselības aprūpes sistēma. Valsts limeni jāstrādā pie reģionālo atšķirību samazināšanas starp Rīgu, Pīteru un pārējiem Latvijas reģioniem. Politiskie lēmumi ir jāpieņem rūpīgi, tiem jābūt uz faktiem balstītiem un izvērtētiem, domājot par visas sabiedrības interesēm.”

Brīvajā laikā Uldis Ainārs

labprāt
strādā
savā lau-
ku īpa-
šumā un
nodar-
bojas ar
ūdens
spor-
tu: “Es

milu savu zemi, Latviju un, kā jau daudziem, arī man pieder savs kaktiņš, savs zemes stūrītis. Lielāko daļu sava brīvā laika veltu, lai to sakoptu un tajā uzceltu savu namu, lai maniēm

Viņaprāt, viena no lielākajām valsts varas kļūdām ir tendence savos darbos demonstratīvi parādīt, ka reģioni ir mazāk svarīgi nekā Pierīga un Rīga: “Man bērniem vienmēr būtu kur atgriezties. Man patik pastāvīgi būt kustībā, un vējinās dienās mani var ieraudzīt arī jūrā *ķeram vēju.*”

**"Katram
jaunietim ir
tiesības uz
kvalitatīvu
izglītību!"**

Zane Skujiņa ir Latvijas Universitātes Sociālo zinātņu fakultātes absolvente (bakalaurs) un nupat pabeigusi Rīgas Stradiņa universitātes maģistra studiju programmu *Stratēģisko un sabiedrisko attiecību vadība*. Iesaistīties politikā viņu mudinājusi līdz šim gūtā pieredze darba valsts pārvaldē un nevalstiskajā sektorā. "Esmu strādājusi Valsts kancelejā, organizējusi Ministru prezidenta ārvalstu vizītes un ar iekšējo komunikāciju saistītus procesus. Joprojām darbojos Latvijas Paralimpiskajā komitejā kā sabiedrisko attiecību specialiste. Pildot šos pienākumus, ir izkristalizējušās konkrētas problēmas un nepilnības, kuras, manuprāt, būtu jāizskauž. Vēlos iesaistīties šajā darbā," stāsta Zane Skujiņa.

Īpaši tuva Zanei Skujiņai ir izglītība un vides pieejamība. “Katram ir tiesības uz izglītības, neatkarīgi no tā, vai cilvēkam ir invaliditāte vai ne. Ļoti spīlēts piemērs ir stāsts par manu kursa biedrēni – viņa samierinājās ar studēšanu konkrētā augstskolā tikai tāpēc, ka iecerētā vieta nebija pielāgota cilvēkiem ar kustību traucējumiem,” saka Zane Skujiņa.

Viņai ir sava
nostāja arī ar
valsts labklājību
saistītos jautāju-
mos, tostarp attie-
cībā uz pensiju sis-
tēmas nepilnībām
un situāciju Latvijas bērnu-
nāmos, kuras uzlabošanā aktīvi
iesaistījies labklājības ministrs
Jānis Reirs.

Brīvajā laikā Zane ar mērķi pilnveidot sevi un uzkrāt pieredzi iesaistās dažādos starptautiskos jauniešu projektos. "Nesen viesojos Austrālijā, kur

Zane Skujiņa ar paralimpiešiem Rio spēlēs, kas Latvijai bija gana sekmīgas.

Katram ir tiesības uz
izglītošanos, neatkarīgi
no tā, vai cilvēkam ir
invaliditāte vai ne

starptautiskā projektā apspriedām cilvēktiesības, izglītības un vides pieejamību. No Latvijas šajā projektā biju vienīgā pārstāve. Manuprāt, ir svarīgi būt aprītē, pastāvīgi darīt to, kas tevi patiesi interesē, ir nepieciešams uzturēt ritmu, neatslābt. Iesaistos arī studējošo aktivitātēs, risinu dažādas ar studijām

un studiju vidi saistītas problēmas. Studentos ir liels spēks. Jauniešiem ir laikus jāapzinās, ka sabiedriskā aktivitāte, iesaistīšanās kā valsts, tā starptautiskā līmenī ir labākais veids, kā kaut ko reāli mainīt,” ir pārliecināta Zane Skujiņa.

Lejiņš: “Stipra Latvija stiprā Eiropas Savienībā!”

Latvijas Zinātņu akadēmijas goda doktors, triju Saeimu deputāts un Triju Zvaigžņu ordeņa vīrsnieks Atis Leiņš *Jaunās Vienotības* sarakstā Zemgales apgabalā startē ar 4. numuru. *Gorkija iela 11a*, trimdā tapušās grāmatas, kurā atmaskota šī VDK iestāde, autors Atis Leiņš savā dzīvē pieredzējis daudz, bet vienmēr viņš bijis nelokāms cīnītājs par savu Dzimteni, par savu Latviju. Pēc grāmatas uzrakstīšanas Atis Leiņš noņāca PSRS melnajā sarakstā, un viņam līdz pat 1988. gadam tika

Atis Lejiņš aizraujas arī ar kokapstrādi. Te Atis darba procesā, taisot loku...

Kopš 10. Saeimas Atis Lejiņš ir *Vienotības* frakcijas deputāts. Parlamentā viņš darbojas Eiropas lietu un Ārlietu komisijās, kā arī Korupcijas novēršanas un Baltijas lietu apakškomisijās, papildus arī vada parlamentārās grupas sadarbībai ar Indiju, Austrāliju un Rumāniju. Atis Lejiņš šā gada pavasarī par savu aktīvo darbu saņēmis Rumānijas Virsnieka rangs Nacionālā goda ordeni.

Kā pieredzējis politiķis Atis Leiņš atzīst: "Saeima viens nav cīnījās, lēmumu pieņemšanai nepieciešams balsu vairākums – tāpēc deputāti darbs vienmēr ir komandas darbs – gan ar likumdošanas iniciatīvām frakcijā, gan Saeimas komisijās. Un šajos astoņos gados padarīti ir ļoti daudz! Manas galvenās prioritātes darbā Saeimā ir bijusi ēnu ekonomikas samazināšana un labklājības līmeņa celšana Latvijā. Pieņemu lēmumu ienākt Latvijas politika ekonomiskās krīzes periodā, lai pieliktu plecu tās pārvēršanā. Kopš tā laika *Vienotība* ar savu aktīvo darbu Saeimā un valdībā ne vien stabilizējusi Latvijas ekonomisko un finansiālo situāciju, bet arī spējusi atgriezties pie nodokļu samazināšanas. Svarīgi, ka nodokļu izdevies samazi-

Jāsamazina ienākumu
plaisa starp Latvijas
bagātākajiem
un trūcīgākajiem
iedzīvotājiem

Saeima bija pirmā Eiropas Savienībā, kas ratificēja brīvas tirdzniecības līgumu ar Kanādu. Latvija ir eksportētājvalsts, un šādi izdevīgi līgumi ir iespējami, tikai pateicoties mūsu aktīvam darbam Eiropas Savienībā. Kā labu piemēru var minēt arī mūsu kopīgo pacietīgo darbu pie līguma ar Japānu, kurā cita starpā panākti izdevīgāki noteikumi mūsu piena produktu nokasšanai Japānas tirgū. Un tā jau ir runa par 130 miljoniem iedzīvotāju!" saka Atis Lejiņš.

Taujāts, kādas savas priekšrocības redz 13. Saeimā, Atis Lejiņš atzīst, ka viņa darbībai

Pirms daudziem gadiem Stokholmā – trimdas sociāldemokrātu demonstrācijā 1. maijā (priekšplānā pa labi, lepmi nesot Latvijas karogu, - Atis Lejiņš).

ir divi pamatakmeņi – milzīgā uzkrātā pieredze kopš Baltijas brīvības cīņām PSRS okupācijas periodā un pēctecība, cīņoties par Latvijas vitāli svarīgajām interesēm. “Pirmkārt, jāturpinas aktīvs darbs, samazinot ienākumu plaisu starp Latvijas bagātākajiem un trūcīgākajiem iedzīvotājiem. Tas ir mūsu valsts taisnības un drošības pamatu pamats. Otrkārt, valsts ārējā drošība ir pamazām nostiprināta, bet vislielākais drauds Latvijas drošībai patlaban nāk no iekšienes – tāpat kā vairākas citas Eiropas Savienības valstis, arī pie mums

uzdarbojas Kriemlim simpatizējoši populistu, kas meklē varas pozīcijas Eiropā, lai veicinātu sankciju atcelšanu pret Krieviju, kas uzlikta par Krimas okupāciju un karu Ukrainā.

Līdz šim kopā ar kolēģiem mums izdevies panākt ne vien Latvijas, bet arī Eiropas Savienības un ASV vienotu un ātru reakciju uz

Krievijas agresiju Ukrainā un tās nosodīšanu. Tieši Saieamas Eiropas lietu komisija un Arlietu komisija bija pirmās, kas rosināja sasaukt 11. Saieamas ārkārtas sēdi par šo jautājumu. Savukārt Baltijas valstis un Polija kopīgiem spēkiem veicināja un panāca vienotu un ātru Eiropas Savienības nosodījumu attiecībā uz Krievijas rīcību, proti, agresiju. Jāturpina aktīvi strādāt, lai izdarītu spiedienu uz Krieviju un saglabātu spēcīgu vienoto Eiropas nostāju, neļaujot Krievijas *advokātiem* Eiropas Savienības iekšienē to vājināt. Mūsu drošības pamats ir stipra Latvija stiprā Eiropas Savienībā.”

... bet te jau Atis redzams ar paša veidoto loku rokā.

Nr. 1
Zemgale

Jānis Reirs
Labklājības ministrs

Jānis Reirs: “Jaunizmaksāto pensiju apjoms pieaug”

Jaunās Vienotības Zemgales saraksta līderis 13. Saeimas vēlēšanās ir labklājības ministrs Jānis Reirs. Pirms vēlēšanām Reirs atskatās uz to, kas panākts, kā arī ieskicē to, uz ko tuvākajos četros gados var cerēt pensionāri un invalīdi, vai uzlabojas situācija bērnu aizsardzības jomā.

Labklājības ministrija aptver ļoti plašu sabiedrībai svarīgu jautājumu loku – veido sociālo, darba un nodarbinātības, bērnu tiesību un cilvēku ar invaliditāti politiku. Kādi ir *Jaunās Vienotības* piedāvājumi nākamajiem četriem gadiem? Sāksim ar pensionāriem!

Patlaban Latvijā ir aptuveni 455 tūkstoši pensionāru. Pēdējos trīs gadus ar pensionēšanās vecuma palielināšanos, kas ielānāta

līdz pat 2025. gadam, šis skaits ir stabilizējies, un nedomāju, ka turpmākos četrus gadus ļoti mainīsies. Un liels viņu daļas sāpe ir mazās pensijas. Pēdējos četros gados jau tika darīts daudz, lai mazās pensijas palielinātu, bet skaidrs, ka ar to visu ir par maz. Par maz ir pat tas, ka šogad mazajām pensijām ir atvēlēta papildu nauda – 160 miljoni eiro.

Kopš 1. jūlija vistrūcīgākajiem, kas pensione-

jušies līdz 1996. gada 31. decembrim, kuru lielāko pensijas daļu veido darba stāžs, par darba stāža gadu maksā nevis eiro, bet gan 1,50 eiro. Ja vidējais darba stāžs šiem cilvēkiem ir 40 gadi, tad vidējais pieļikums pie pensijām ir 20 eiro. Ja runājam par nākotni un mūsu viziju, tad nepieciešams indeksēt visu pensiju – ne tikai tas sociālo daļu, bet arī pensijas daļu, kas ir par nostrādāto laiku.

Bet tāpat pensijas ir un paliek ļoti mazas!

Pensiju sistēma, kas tika ieviesta pirms 21 gada, kad pensijas lielums kļuva atkarīgs no strādājošo sociālajām iemaksām, ir ilgtspējīga, un to atzinuši arī ārvalstu eksperti. Problēma ir tā, ka ļoti daudz cilvēku neveic sociālās iemaksas (pēc 2016. gada datiem, apmēram trešdaļa strādājošo neveica sociālās iemaksas pilnā apjomā).

Ir mazas iemaksas sociālajā budžetā, kas automātiski nozīmē arī mazas pensijas. Mēs piedāvājam risinājumu palielināt vidējo atalgojumu valstī, un četros gados vidējam atalgojumam jāsasniedz – 1500 eiro mēnesī.

No tā iegūs arī pensionāri. Pašreizējā situācijā mums, pieaugot algai, līdz 50% tiek indeksētas pensijas. Tas nozīmē, ja četros gados algu pieaugums būs 500 eiro, palielināsies sociālās iemaksas, un arī pensionāriem tad pensijas indeksācija iespējama līdz pat 250 eiro četros gados. Galvenais patlaban ir tiešām masīvs algu pieaugums un tam sekojošs sociālo iemaksu pieaugums.

Liela problēma ir pensionāri, kuri zaudējuši savu otro pusīti. Kā iztikt viņiem?

Tā ir, ja pensionāru ģimenē viens no dzīvesbiedriem aiziet mūžībā, palikušais šo zaudējumu jūt arī finansiāli. No 2019. gada ir ieviests pabalsts gada apmērā, tā sauktais atraitu pabalsts, kad gadu atraitnim tiks maksāta puse no mirušā laulātā pensijas pārdzīvojušajam laulātajam. Tas būtu ļoti nopietns pārvērsiens.

Patlaban pati mazākā pensija ir 73 eiro. Cik liela, pēc jūsu aprēķiniem, tā būs pēc četriem gadiem?

Cilvēku, kas saņem 73 eiro, īpatsvars samazinās, un palielinās to pensionāru skaits, kuri saņem pensijas virs 250 un 300 eiro. Cik pati mazākā pensija būs pēc četriem gadiem, grūti teikt. Budžeta projekta nākamajam gadam minimālā pensija ir paredzēta 96 eiro. Šā gada algu pieaugums ļauj arī domāt, ka nākamgad jābūt pamanāmāi pensiju indeksācijai.

Un kā būs ar lielajām pensijām, kur dažs labs saņem pat 19 000 eiro ga-

dā? Atkal gada nogalē uzzināsim, ka uzradušies jauni pensionāri, kuri nopelnījuši tūkstošos mērmās pensijas?

Teikšu uzreiz, ka tas nav normāli, un nākotnē vairs neparādīsies gadījumi, kad pulciņam apsviedīgu ļaužu pensijas ir megalielas. Tas bija saistīts ar sociālajām iemaksām pagājušā gadsimta pēdējos gados. Šis miltzīgās pensijas ir cilvēkiem, kuri tajos laikos bija ļoti labi atalgoti. Ir arī daļa, kuri, zinot sis-

Īpaši izceļama Labklājības ministrijas aktivitāte atteikties no bērnnunamam

tēmu, papildus veica sociālās iemaksas. Īsti godīgi tas nav, bet tas vilciens jau aizgājis un tur neko nepadārit. Patlaban mums ir limitētas iemaksas, un nekas tāds, kad dažī izmanīgi pirmspensijas cilvēki ir vienlīdzīgi par citiem, reāli vairs nav iespējams.

Cik daudz mūsu budžetā ir atvēlēts pensijām?

Pensijas tiek maksātas no sociālā budžeta. Latvija ir viena no valstīm, kur ieviesta šāda fondēto pensiju sistēma, kur no sociālajām iemaksām tiek veidots pensiju budžets. Varam teikt, ka valsts praktiski nepiedalās pensiju izmaksā, jo tās izmaksā no sociālā budžeta, kas veidots no darbinieku sociālajām iemaksām. Plus vēl maksā pensijas vai pabalstus tiem, kas nav nopelnījuši pensijas, kam nav darba stāža.

Līdz ar to tiešā atbilde būtu, ka no valsts budžeta it kā pensijas netiek finansētas, bet daļa tiek – piemēram, piemaksa par nostrādāto laiku, kas neattiecas uz sociālajām iemaksām, bet tiek finansēts no valsts pamatbudžeta. Tie ir apmēram 150 miljoni, tā ir maza daļa no divus miljardus lielā sociālā budžeta.

Vai pensionāru dzīve Latvijā uzlabojas? Vai pensionāru labklājība ir valdības prioritāšu augšgalā?

Jaunizmaksāto pensiju apjoms pieaug, bet minimālo pensiju saņēmēju skaits samazinās. Tas ir ļoti labs radītājs. Patlaban uztrauc vismaz trešdaļa strādājošo, par kuriem netiek maksātas sociālās

iemaksas. Tas nākotnē radīs lielas problēmas, taču nevis sistēmai, bet katram individuālam atsevišķi. Mūsu uzdevums ir paskaidrot, ka vismaz minimālā līmenī šī nauda ir jāmaksā.

No pēdējā laika aktualitātēm īpaši izceļama Labklājības ministrijas aktivitāte atteikties no bērnnunamam. Šī problēma ir samilzusi. Kāds ir jūsu skatījums, kas pēdējos gados šajā ziņā noticis, kur vēl jāpiestrādā?

Bērnu tiesību aizsardzības jomā ir izdevies mainīt izpratni valsts pārvaldē strādājošiem, pašvaldībās un arī sabiedrībā kopumā par to, ka bērnu

ārpusģimenes institucionālā aprūpe neatbilst bērna interesēm un neļauj bērnu sagatavot dzīvei. Šajā ziņā pirmie palīgi mums ir audžuģimenes, aizbildņi un adoptētāji. Šis gads ir vērst uz atbalsta sistēmas veidošanu audžuģimenēm. Pirmais solis ir dabūt bērnus ārā no institūcijām, un audžuģimenes ir tieši tas, kuras bērnam var aizvairtot institūcijas krīzes gadījumā, izņemot bērnu no ģimenes vai bērnam zaudējot vecākus. Ir palielināta gan samaksa par bērnu apgādību, gan par viņa uzturēšanos audžuģimenē, gan par audžuģimenes pienākumu pildīšanu.

Bet kā reāli to var sakārtot?

Kad mēs to 2016. gada nogalē sākām, bērnnunamos bija ap 1200 bērnu, patlaban ir zem 800, kā arī vēl aptuveni 100 bērnu ar īpašām vajadzībām, ar kuriem vecāki uztur saikni, bet bērni pamatā uzturas bērnnunamos. Manuprāt, kompleksi jāskata bērnnunami un adopcija uz ārzemēm. Pēdējā gada notikumi gan ar atbalsta centru izveidošanu, gan nevalstiskās organizācijas *Plecs* iesaisti, palīdzot jaunām ģimenēm adoptēt,

VIDĒJĀS VECUMA PENSIJAS APMĒRS PA GADIEM:

■ 2010. gadā – 259,52 eiro;
■ 2011. gadā – 262,46 eiro;
■ 2012. gadā – 270,54 eiro;
■ 2013. gadā – 272,99 eiro;
■ 2014. gadā – 280,60 eiro;
■ 2015. gadā – 288,61 eiro;
■ 2016. gadā – 301 eiro;
■ 2017. gadā – 320 eiro.

klūt par aizbildņiem vai audžuģimenēm, liek domāt, ka šis jautājums pakāpeniski tiek sakārtots. Un mēs jau varam domāt, ka paši esam spējīgi parūpēties par saviem bērniem. Ir bijuši gadi, kad uz ārzemēm adoptēti virs 300 bērniem, pirms trim gadiem tas skaits nokritās uz 170, pērn adoptēja 66bērnus. Saprotais, kamēr kaut viens bērns atrodas bērnnunamā, mēs nevaram pārtraukt adopciju, bet pēc četriem gadiem, es pat teiktu – trim, vajadzētu būt tā, ka jāpārtrauc adopcija uz ārzemēm, ja vien to neprasa bērna veselības stāvoklis.

Tas, ko jau tagad esam sākuši, ir tas, ka bērnu bērnnunamos nebūs, sākot jau ar 2021. gadu. Visi bērni būs ģimenēs, izejot adopcijas, aizbildņu vai audžuģimeņu ceļu. Protams, būs arī krīzes audžuģimenes, kas pirmajā periodā rūpēsies par bērniem, kuri izņemti no ģimenes. Krīzes audžuģimenēs šie bērni būs tik ilgi, kamēr sociālie dienesti strādās ar ģimeni, lai bērns tajā varētu atgriezties, vai arī jau lems par adopciju, audžuģimeni vai aizbildniecību.

Jau tagad esam iesnieguši priekšlikumus, lai ne tikai audžuģimenēm tiktu sniegti samērīgi uzturliedzēji, bet tās pats atbalsts būtu aizbildņiem un adoptētājiem. Tas tikai būtu loģiski, ja nākamajos gados arī adopcijas gadījumos, kur tagad vispār nav nekāda atbalsta, uzturliedzējus pielīdzinātu audžuģimeņu un aizbildņu atbalsta līmenim. Visām šīm grupām, kas palīdz, lai bērnnunami nebūtu, ir jāsaņem vienāds valsts atbalsts, jo mūsu mērķis taču ir – bērniem jādzīvo pilnvērtīgas ģimenes.

Nodarbinātības jomā problēmas pārgājušas uz pretējo pusi – no bezdarba uz pašreiz vērjamo darbaspēka trūkumu. Kā to atrisināt?

Šajā ziņā esam mobilizējuši Nodarbinātības valsts aģentūru un veidojam programmu, lai piesaistītu cilvēkus, kas vēl ir darba rezervē. Un rezervju ir ļoti daudz: jaunieši bez darba pieredzes, cilvēki 50+, kuriem vajag palīdzēt integrēties darba tirgū, cilvēki ar invaliditāti.

Mums ir ļoti labi radītāji nodarbinātībā cilvēkiem ar invaliditāti, bet tas ir uz

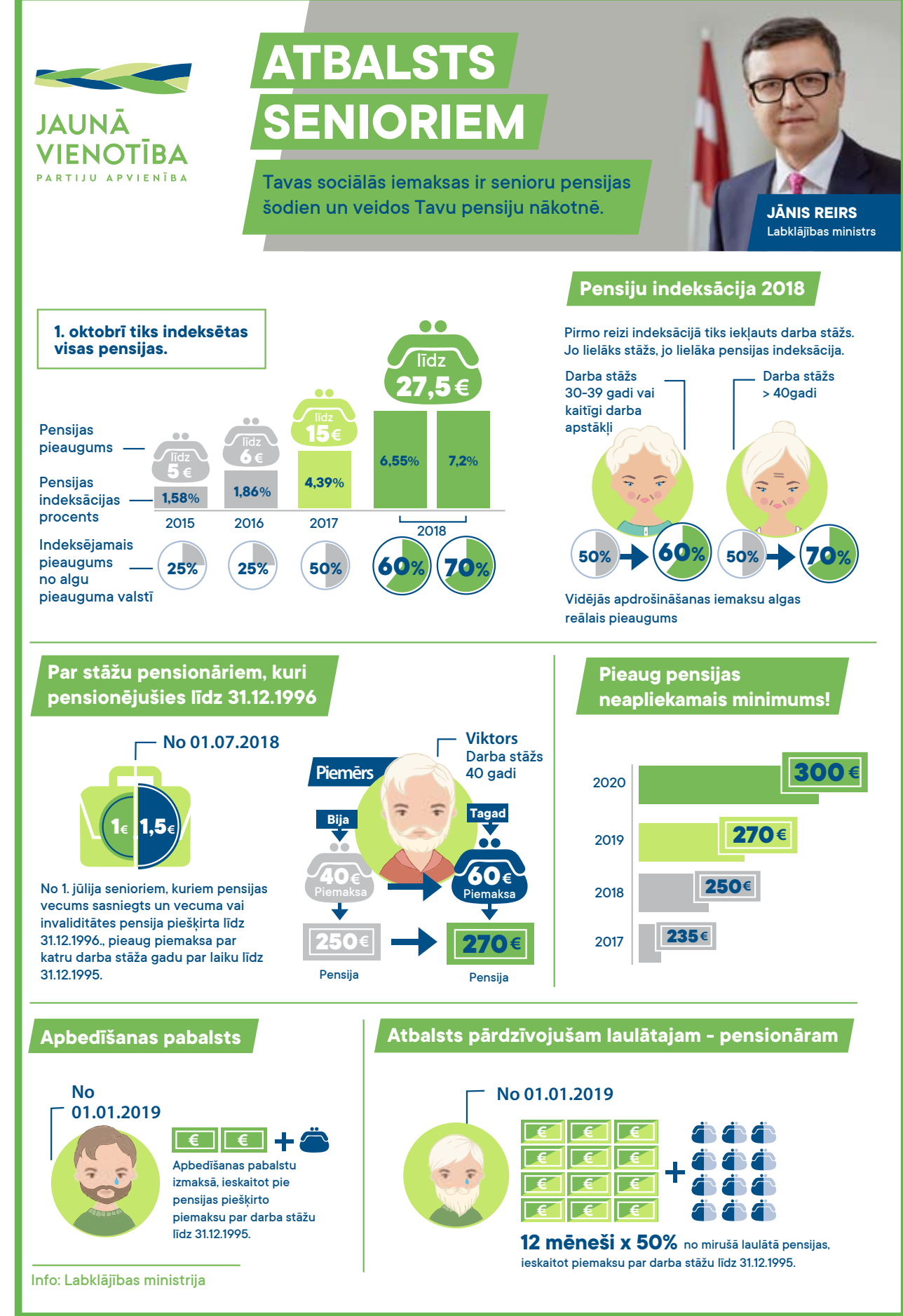
3. grupas rēķina, kuriem ir tāda invaliditāte, kurai nav nepieciešams pielāgot darba vietas, cilvēki var turpināt ierasto darbu, un viņi arī bieži slēpj savu invaliditāti, lai tiktu darbā. Bet kopumā Latvijā vairāk nekā 170 tūkstošiem cilvēku ir ar invaliditāti. Daļa no viņiem arī strādā, bet aptuveni 100 000 dzīvo pabalstiem. Ministrija sadarbībā ar pašvaldībām jau ir sākusī projektu, kas paredz, ka līdz 2022. gadam spēsim nodrošināt ļoti plašu pakalpojumu spektru saistībā ar invaliditātes gadījumiem.

Izmantojot Eiropas Savienības fondu līdzekļus, īstenojam motivācijas programmu, lai cilvēkus, kuri nekad nav bijuši darba tirgū, nav pat domājuši tajā iesaistīties, motivētu to darīt. Arī šajā darbā esam iesaistījuši nevalstiskās organizācijas, kas sadarbojas ar cilvēkiem ar invaliditāti. Neviena programma vai psihologs to neizdarīs labāk kā paši cilvēki ar invaliditāti, kuri veiksmīgi integrējušies darba tirgū. Kā piemēru varu minēt mūsu paralimpiešus, kuri ne tikai smagi trenējas un piedalās sacensībās, bet arī ļoti aktīvi propagandē veselīgu dzīvesveidu un mudina jauniešus nodarboties ar sportu.

Var jau mēģināt motivēt, bet vai tas ko dos?

Protams, ka ne tikai motivējam. Esam arī pastiprinājuši prasības pret iestādēm, kas īsteno bezdarbnieku izglītību, jo bija daudz sūdzību, ka izglītība ir formāla, ka tā nedod vēlamo efektu. Ļoti nozīmīgs ir jaunais modelis – finanšu pratības veicināšana bezdarbniekiem. Iepriekšējos gados novērojām, ka bezdarbnieki, kuri nonāca darba tirgū, uzreiz iekļuva arī ēnu ekonomikā: viņiem pasaka – gribi strādāt, saņem daļu algas aploksne.

Radās doma, ka labāka situācija būs tad, ja sagatavosim šos potenciālos darbiniekus, viņiem pastāstot, ko nozīmē sociālais nodoklis, ka sociālo nodokļa nemaksāšana ir nevis valsts apkrāpšana, bet paša darbinieka apkrāpšana. Mēs sagatavojām šādu programmu, lai darbspēka deficīta apstākļos darbinieki varētu izvairīties arī savas prasības. Mēs izglītosim katru bezdarbnieku finanšu pratības ziņā, lai viņš saprastu, ko nozīmē

sociālais nodoklis, kā veidojas darbnespējas lapas apmaksa, bezdarbnieku pabalsts, pensijas aprēķins nākotnē un tā tālāk.

Pirmā pusgada rādītāji par sociālo budžetu rāda, ka tā ir pozīcija, kas pārpildās, tiek iemaksāts daudz vairāk naudas, nekā bija plānots. Tas nozīmē, ka cilvēki nāk ārā no ēnu ekonomikas, un tas ir ļoti pozitīvi.

Pavasari plaši izskatnē informācija par jūsu

iniciatīvu saistībā ar zobārstniecības pakalpojumu pieejamības uzlabošanu senioriem.

Labklājības ministrija, Rīgas Stradiņa universitātes Stomatoloģijas institūts un Zobārstniecības fakultāte, Rīgas aktīvo senioru alianse, Latvijas senioru kopienu apvienība un Latvijas Pensionāru federācija parakstīja savstarpējas sadarbības memorandu par iespēju palīdzēt pensijas vecuma

iedzīvotājiem zobārstniecībā.

Parakstot šo memorandu, apņēmāmies izstrādāt modeli, kas veicinātu zobārstniecības pakalpojumu pieejamību senioriem visā Latvijas teritorijā. Viens no sadarbības memoranda nosacījumiem paredz, ka Stradiņa universitātes Stomatoloģijas institūts un Zobārstniecības fakultāte piedalīsies senioru zobārstniecības pakalpojumu sniegšanā. Iesaistot

zobārstniecības studentus. Mēs saprotam, ka senioriem tā ir liela problēma, un gribam palīdzēt. Bet, kāda veidā, vēl grūti pilnīgi precīzi pateikt, jo tiks piesaistīta Eiropas nauda, būs nepieciešams līdzfinansējums. Tāpat nav skaidrības, cik spējīga ir nozare šādu pakalpojumu sniegt. Mēs esam tikai ceļa sākumā, pilotprojekts varētu sākties nākamajā gadā, bet ar pilnu jaudu projekts attīstīsies vēl pēc gada.

Nr. 3
Zemgale

Leonīds Salcevičs
Bijušais Jēkabpils domes
vadītājs

pili var un vajag runāt ne tikai plūdu laikā. Likt saprast, ka te dzīvo čaki un gudri cilvēki, kas ar savu neatlaidīgo darbu un pilsētas patriotismu ir daudz paveikuši. Ka te dzīvo cilvēki, kas mīl savu pilsētu.

Par ko jums pašam ir vislielākais gandarījums?

Vislielākais gandarījums ir par sāktoto izglītības iestāžu infrastruktūru – par to, ka bērni var mācīties vizuāli pievilcīgās izglītības iestādēs, ka to aprikojums ir augstā līmenī. Ka bērnudārzos nav rindu. Esmu apmierināts, ka pilsētā dzeram kvalitatīvu un tīru ūdeni, ka nepiesārņojam Daugavu, jo ir uzstādītas kvalitatīvas un jaudīgas kanalizācijas attīrīšanas iekārtas. Gandarījums ir arī par maģistrālajām ielām – mums izdevās tās sakārtot un padarīt kustību drošāku.

Jūs mēdz saukt par politisko ilgdzīvotāju. Kā skaidrot faktu, ka pilsētas vadīšana divas dekādes tika uzticēta tieši jums?

Es nekad neesmu solījis cilvēkiem nereālas lietas, maksimāli esmu teicis patiesību, ko var un ko nevar paveikt. Manī redzēja stabilitāti.

Reiz minējāt, ka līdzšinējās valdības Latviju ir izveidojušas par “tuksnesi ar dažām oāzēm”. Kas tad ir galvenie reģionu politika izaicinājumi, cīnoties par sava reģiona attīstību?

Līdz šim reģionālā politika nav veicinājusi vienādu Latvijas reģionu attīstību. Man nav pieņemams, ka valdībā esošās koalīcijas partijas finanšu līdzekļus attīstībai dala pēc partiju piederības, tā izveidojot tādas kā oāzes, bet pārējos reģionus atstājot novārtā. Manuprāt, galvenais izaicinājums ir cīnīties par to, lai valsts iedzīvotājiem visi pakalpojumi – izglītība, veselība, drošība – būtu pieejami un kvalitatīvi.

Jau kādu laiku no malas vērojāt, kā Jēkabpili vada citi spēki. Kādi secinājumi, kritika?

2017. gada pašvaldību vēlēšanās Jēkabpils pilsētā mana vadītā partija un tās saraksta cilvēki ieguva vislielāko vēlēšanu atbal-

Ko jūs domājat par izglītības reformu? Vai tuvākā nākotnē jēkabpiliešus un tuvumā dzīvojošos sagaida būtiskas izmaiņas?

Jēkabpils pilsētā ar izglītības reformu kopumā viss ir kārtībā, jo, kad biju mēra amatā, mēs jau laikus sākam par to domāt. Skolu infrastruktūru sakārtojam tāda līmenī, ka

varam uzņemt reģiona bērnus no lauku teritorijām, kur tiek slēgtas mazās skolas. Citāda situācija ir mazajās pašvaldībās.

Kas būs pilsētas un reģiona nākamie izaicinājumi?

Es gribētu, lai pilsētā ir tā vieta, kur cilvēks strādā ļoti labi algotu, interesantu darbu, un nedēļas nogali pavadā sev piederošās lauku mājā kādā skaistā un sakoptā Latvijas vietā – atgūst spēkus un uzkrāj enerģiju. Tas ir liels izaicinājums!

Brīvajā laikā Leonīds Salcevičs labprāt maksķerē un bauda mūziku. Daudziem arī zināms, ka viņš ir kaislīgs hokeja fans. Izrādās, kopš 1997. gada viņš regulāri apmeklē pasaules hokeja čempionātus.

“Par Jēkabpili var un vajag runāt ne tikai plūdu laikā!”

Grūti būtu izstāstīt par Jēkabpils attīstību, ne reizi nepieminot iedzīvotāju uzticību iemantojušā, ilggadējā pilsētas mēra Leonīda Salceviča vārdu. Tieši viņa vadībā tika salāpīti caurie namu jumti, izgaismotas ielas un laikus sāka izglītības iestāžu infrastruktūras sakārtošana, par ko pašam Leonīdam ir vislielākais gandarījums. Taču, lai personīgā vīzija par Jēkabpili nākotnē kļūtu par realitāti, darba vēl gana daudz.

Bijāt pilsētas mēra amatā vairāk nekā 20 gadus. Kādu atceraties Jēkabpili savā pirmajā darbīenā?

Pilsēta man bija pazīstama, vēl pirms kļuvu par mēru, desmit gadus biju vadījis Jēkabpils Lauksaimniecības tehnikumu.

Skats no malas, esot direktora amatā, bija tāds, ka Jēkabpili tajā laikā bija ļoti daudz sadzīvīsku problēmu – cauri jumti skolām un bērnudarziem, tumšas ielas naktīs, siltumapgādes un citas problēmas, kuru dēļ cilvēki rīkoja piketus. Nonā-

kot mēra krēslā, pirmais jautājums bija: “Ar ko lai sāks vispirms?” Man bija skaidrs, ka jēkabpilieši nav pelnījuši tādas apstākļus, kādi tolaik bija.

Kas ir bijis grūtākais uzdevums cīņā par Jēkabpils attīstību?

Pierādīt, ka par Jēkab-

Cīnīšos, lai valsts iedzīvotājiem visi pakalpojumi – izglītība, veselība, drošība – būtu pieejami un kvalitatīvi

Nr. 8
Zemgale

Ansis Salinš
Zemnieku saimniecības
Iesalnieki-1 vadītājs

Ar lauku darbiem sirdī

Lauksaimniekam Ansīm Salinam jau ir parlamentārā darbē pieredze – 2010. gadā no *Vienotības* Zemgales saraksta viņš tika ievēlēts 10. Saeimā. Darbojies Cilvēktiesību un sabiedrisko lietu komisijā, Pilsonības likuma izpildes komisijā, aktīvi iesaistījies arī lauksaimniecības problēmu risināšanā Latvijā. To arī uzskata par savu stiprāko pusi.

Zemnieku saimniecības *Iesalnieki-1* vadītājs atzīst, ka, ikdienā strādājot, ļoti izjutis likumdošanas nepilnības, kas skarot tieši uzņēmējdarbību, lauksaimniecību un infrastruktūru. “Tapēc nolēmu pats iet politikā, lai iesaistītos, norādītu uz nepilnībām un mēģinātu tās labot. Pats tolaik studēju doktorantūrā LLU, redzēju arī nepilnības, kas attiecas uz augstāko izglītību un zinātni. Tas arī bija Tautas partijas norieta laiks, Šķeles

un Šlesera vadītā politika mani absolūti neapmierināja, tāpēc iesaistījos Pilsoniskās savienības, pēcāk arī *Vienotības*, izveidē,” iemeslus, kas mudinājuši iesaistīties aktīvajā politikā, uzskaita Ansis Salinš. 2013. gadā Ansis Salinš ievēlēja Pļaviņu novada domē, pēc četriem gadiem nākamajās pašvaldību vēlēšanās nekandidēja, jo nolēmis atgriezties Saeimā. “Ļoti ceru iesaistīties reģionālajā fondu plānošanā, kas attiecas gan uz lauksaimniecību, gan kohēzijas politiku. Eiropas Savienības savienības fondu godīgāka un ilgtspējīgā attīstībai domāta finansējuma sadale, manuprāt, nākamajā plānošanas periodā ir viens no būtiskākajiem lielajiem darbiem,” deputāta kandidāts ir noskaņots rūpēties par sava reģiona lauksaimniekiem. Kā īstam zemgalietim lauksaimniecības darbi ir viņa sirdslīeta – darbs un hobijs reizē.

Nolēmu pats iet politikā, lai iesaistītos, norādītu uz nepilnībām un mēģinātu tās labot

“Redzu savā novadā attīstības iespējas”

Mārtiņš Daģis Rīgas amatniecības vidusskolā ieguvis vidējo izglītību, paraleli iegūstot amatnieka zeļa diplomu kā stila mēbeļu un sakrālo mēbeļu galdnieks. Latvijas Universitātes Pedagoģijas un psiholoģijas fakultātē ieguvis augstāko izglītību pedagoģijā, pēc studiju beigām sācis nodarboties ar biznesu. Darbojies nekustamo īpašumu jomā, mežizstrādes jomā, nodarbojies ar lauksaimniecību, un nu jau piekto gadu viņa pamatnodarbošanās saistīta ar alus brūvēšanu. “2014. gadā izveidoju mazo alus darītavu BURSH. *Treknajos gados* iesaistījos nekustamo īpašumu tirgū – iegādājos ēku, kurā tagad man ir alus darītava. Paldies Dievam, ka nepārdevu. Tā atrodas ļoti skaistā vietā, dažus desmitus metru no upes krasta, ik gadu tur rīkojam draugiem koncertus, kur var atpūsties ikviens, kopā ar visu ģimeni,” stāsta Mārtiņš Daģis. “Tā kā vienmēr par visaugstāko vērtību un veiksmīga biznesa pamatu esmu uzskatījis sākotnu un tīru vidi ap sevi, pēc šā principa arī dzīvoju. Alus darītavas teritorijā ir saņemusi balvu kā sakoptākais īpašums novadā, kā uzņēmējs esmu iekļauts Karļa Ozola *grāmātā Panākumi dzīvē un biznesā*.”

Dzimis un audzis Pļaviņās, Rīgā ieguvis aug-

stāko izglītību, Mārtiņš atgriezies mājās. “Manī ir liels patriotiskais gars, un es redzēju savā novadā attīstības iespējas. Pļaviņās man bija biznesa iestrādes, un tas arī sakrita ar laiku, kad Rīgā krīzes gados isti nebija ko darīt. Mātei bija 120 hektāru liela zemnieku saimniecība, to vadīju, nodarbojos ar graudaugu audzēšanu un tad palēnām sāku alus darītavas *BURSH* projektu.”

Par savas programmas nozīmīgākajiem punktiem Mārtiņš Daģis uzskata izglītību un veselību – tās ir jomas, pie kurām viņš sola strādāt īpaši nopietni. “Tāpat nepieciešama infrastruktūras uzlabošana, uzņēmumiem reģionos nepieciešams atbalsts, ja domā par atvieglotu nodokļu politiku, jārisina darba trūkuma problēma!” deputāta kandidāts ir apņēmīgs.

Mārtiņš Daģis vienmēr bijis aktīvs – skolas laikā dziedājis kori, dejojis deju kolektīvā, studiju laikā iesaistījies korporācijā

Manī ir liels patriotiskais gars, un es redzēju savā novadā attīstības iespējas

Fraternitas Vanenica, ko pusotru gadu arī vadījis. Aktīvi iesaistās dažādās sabiedriskajās aktivitātēs, piemēram, piedalījies vi-

sās Likteņdarza talkās. “Tā kā visu pamatu pamats ir stipra ģimene, esmu mīlošs vīrs, brālis, dēls,” piebilst Mārtiņš.

Nr. 11
Zemgale

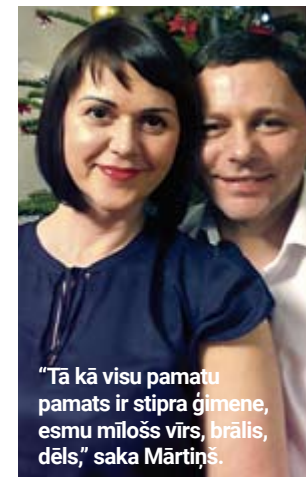
Mārtiņš Daģis
Pļaviņu novada domes deputāts,
SIA ECOS valdes priekšsēdētājs,
alus darītavas BURSH īpašnieks

Politikim sveši nav arī maksķerēšanas prieki.

Jau piecus gadus Mārtiņš vada alus darītavu BURSH.

“Tā kā visu pamatu pamats ir stipra ģimene, esmu mīlošs vīrs, brālis, dēls,” saka Mārtiņš.

Reira un viņa ģimenes miera osta

Pēc darba ministrijā, kur jātur rūpe par pensionāriem, sociālajiem jautājumiem un visu pārējo, kas nu labklājības ministram pieder, Jānis Reirs jau vairākus gadus no agra pavasara līdz pat vēlam rudenim brīvdienās dodas uz Kalteni. Tā ir ideāla vieta, kur atgūties no valstsvīra darba, uzņemt viesus, baudīt jūras klātbūtni, iekopt pagalmā zālienu, pacīkstēties ar kurmjiem, bet galvenais – būt kopā ar ģimeni – sievu Gundu un meitu Sofiju.

Kā novērojuši Reiri, tad ziemas periodā viņa īpašumu iecienījuši meža zvēri. “Sniegā esam pamanījuši pēdas. Kā jau meža dzīvnieki, viņi savā ziņā parūpējas arī par mēslojumu, atstājot spiras. “Cik nojašu, viņiem arī patīk mūsu īpašumā uzturēties, kamēr saimnieku nav mājās. Pārlec pāri žogam un daudz pa neaizgūšo plašumu. Ar kaitniecību gan pārsvarā nenodarbojas un īpašumu neizdemolē. Lai gan pagājušo Ziemassvētku eglīti, ko te pārstādījām, bija mazliet aizgrauzusi,” stāsta Jānis Reirs.

“Kaltene mums tiešām ir ista miera osta. Kad atbrauc draugi, tad ne viens vien pēcāk, dodoties prom, atzinis, ka uzlādējis savas baterijas, gūstot mieru, atpūšoties un saelpojoties jūras gaisu,” atklāj Jānis. Pie īpašuma – zemesgabala Kaltenē, kas atrodas stundas un 45 minūšu

braucienā no Rīgas – Reiri tika pirms mazliet vairāk nekā 10 gadiem. Drīz pēc tam jau uzcelta neliela mājiņa, kur patverties no lietus un vēja, šķūnis, kur glabāt malku un saimniecībā nepieciešamās mantas.

Stāsts, kā Reiri tika pie īpašuma, ir no tiem, kādus dažreiz grāmatās var izlasīt. “Bija laiks, kad sapratām, ka vēlamies sev kādu lauku īpašumu. Bet gri-

bējām, lai tas ir īpašs. Un kas mums Latvijā ir īpašs? Jaukās pakalnu ainavas, ezeri un, protams, jūra. Ar ģimeni runājām, ka vislabāk būtu jūra. Atrādām piedāvājumus, braucām, skatījāmies, bet nebija, kā gribas... Un tad piezvanīja paziņa, kas teica – dzirdējusi, ka Kaltenē pie jūras tirgo vienu īpašumu. Aizbraucām ar Gundu, tikko izkāpām, nolikām kājas pie zemes, tā sajūtām – jā, šī ir īstā vieta. Un nebija vairs svarīgi, cik laika paies, sakopjot īpašumu, cik daudz darba būs jāiegulda, attīrot,” stāsta Jānis.

Māja pavisam nelīdzinās pilīm, kas saceltas Jūrmalā. Tā ir neliela – otrajā stāvā ir divas istabas – pašiem un meitai, kura pārvēršas par viesu istabu, ja ciemos atbraukusi ģimene, kas izguldināma mājā. Pirmajā stāvā ir virtuvīte, labierīcības un īpašuma lepnums – pirts. Apsaimniekojamais īpašums, kur no pavasara līdz ziemei darba netrūkst, salīdzinot ar māju, gan ir prāvs, un tur Jānim ar sievu un meitu krietni rokas jāpieliek, lai visu uzturētu kārtībā

“Te nav paredzēts dzīvot pastāvīgi – tā ir brīvdienu māja, kurā esam sastopami vienīgi brīvdienās, un ne ziemā. Šeit pēc visām tradīcijām ar uguns-kuru un tautastērpos svinam Jāņus: jubilejas, kad sabrauc viesi, un, ja paliek nakšņot, ceļ īpašumā teltis. Izveidojies jau rituāls, ka rudenī māju ieziemojam, izlaižam ūdeni no caurulēm, lai pavasari atkal varētu atgriezties un turpināt sava īpašuma iekopšanu, neuztraucoties, ka trubas ziemas spelgoni būs pārsprāgušas un nu būs jāmaina santehnika. Kas vēl pārstēdzoši – Rīgā, ik pa pāris dienām slaukot putekļus, lupata ir netīra, bet te, pēc ziemas atbraucām, atveram

Dārzs ir pilnībā nodots Gundas rokās. Viņa tur sastādījusi rozes, dažādas krāšņumaugus, skujuņus... Šie ziedi ir īpaši, ik vasaras nogali tie piesaista tauriņu barus, kas pie Reiriem salido no visas tuvejās apkārtnes.

durvis, un putekļu nav,” stāsta Jānis.

Slavējot īpašumu, Jānis uzsver: “Dzīvoklis Rīgā ir labi, bet savs stūrītis zemes prom no galvaspilsētas, kur izvēdināt galvu, saimniekot, – tas ir pavisam kas cits. Protams, saimniekošana, ja īpašumā neuzturas visu laiku, prasa savu – ierodies, šīverē, sadari lietas... Bet tad, kad apšēdies vakarā mājās pagalmā, pavēro apkārtni, paskaties, kā kraukļi un kaijas lidinās no akmeņiem uz akmeņiem, kā gulbji piepeld pie krasta... Tā ir tik fantastiska sajūta – ne tev telefonu vajag, ne televizoru. Vispār neko citu nevajag! Sežam tad

trijātā, pat dažkārt nerunājam... Ieklausāmies vējā, jūras šalkoņā, putnu treļļos. Idille...”

Par savu pirti Kaltenes mājā Reiri stāsta ar lepnumu. Tās tapšana vien ir aprakstīšanas vērtā. “Negājām to vieglāko ceļu ar elektrisko krānsi – mums vajadzēja tādu kārtīgu, ar malku kurināmu. Isto pirts akmeņu atrašana vien bija laikietilpīgs pasākums. Melnos akmeņus meklējām upes gultnēs, tad likām saulē kaltēties un tos vērojam. Ja akmeņi palika auksti un nesasila, tie mums nederēja, ja uzkarša – tie bija istie, un tos vedām uz Kalteni pirts krāsnij. Tagad man pirts kurināšana ir ekonomiska, jo pietiek pat ar vienu klēpi malkas,” stāsta Jānis. Tāpat liela nozīme tika piešķirta tam, lai pirti iekļūtu skābeklis, tāpēc taisits speciāls neliels pirts logs.

Savukārt Gunda izpētījusi visas pirts lietas un iedibinājusi tradīciju, kā pārsvarā notiek pirti iešana Reiru mājās: “Pirts process aizņem vairākas stun-

“Šajā skaļo populistu laikā Saeimā īpaši vajadzīgi stabili profesionāļi”

Ar Jāni Reiru kopā strādāju kopš 2002. gada un ar lielu interesi esmu sekojusi, kā viņš sevi ir izveidojis par vienu no pieredzējušākajiem Latvijas politiķiem. Zinu, ka viņa spriedumos vērts ieklausīties, jo viņš ir labs politikas pazinējs un stratēģis. Jānim ir drosme nevairsties no grūtiem uzdevumiem, ko viņš pierādījis, uzņemoties labklājības ministra atbildību. Tā ir joma, kurā vajadzību ir daudz vairāk, nekā pat visbagātākā Latvijas valdība spētu apmierināt. Tāpēc labklājības ministram pateicības ziedus dāvā reti. Taču Jānis Reirs tos ir pelnījis – gan par

Sandra Kalniete
Eiropas Parlamenta deputāte

pensiju indeksāciju, gan atsaucību audžuģimeņu kustībai, gan atbalstu politiski represētām personām... Šajā skaļo populistu laikā Saeimā jo īpaši ir vajadzīgi tādi stabili profesionāļi, kāds ir Jānis Reirs.

Kaltenē Jānis ir atbildīgais par zālienu, kas aizņem lielāko daļu īpašuma. “Stundas trīs, lai noplautu, paiet. Bet tas – ja ir plauts arī iepriekšēja nedēļā. Ja vienu pļaušanas reizi izlaiž, tad ilgāk un grūtāk nākas sakopt teritoriju. Man tā ir kā tāda latviešu joga,” atzīst labklājības ministrs. Pirms vairākiem gadiem pļaušanu apgrūtinājuši kurmji, kas īpašumā plosījušies uz nebedu. “Tagad, izmantojot pikstulus un dažādas smaržas, esmu sarunājis, ka viņi drīkst rakumus veidot vienā īpašuma daļā, bet pārējā daļā viņiem nav ko meklēt,” smeļ Jānis.

das, un peramies ar pašu darinātām pirtsslotām, kurām zariņi iegūti tepat pie mājām. Mums apkārt ir liepas, kļavas, ozoli un bērzi, pat pilādzis. Paši ņemam un sasiemam. Pirti var iet, kad ir 60–70 grādu. Galvenais noteikums – cik minūšu sēdi pirti, pēc tam tikpat minūšu atvesnies pēc pirts. Un tā vairākas reizes, jo tā nav īsta pirts iešana, kad ielien, sakarsēties un pēc tam skalo nost netīrumus. Mūsu mājās ir vismaz

četras pirti iešanas aptuveni pa 15 minūtēm. Pirmajā reizē vienkārši uzsilta ķermeni, otrajā reizē noskrubējas ar sāls vai cukura skrubi, trešajā – jau noperas, bet ceturtajā – atpūtina ķermeni, un, ja grib, var uz sejas likt kādas maskas no dabiskām izejvielām, noteikti ķermeni iesmērēt ar kādu eļļu vai krēmu. Pa vidam, protams, arī jādzēr piparmētru, liepziedu vai kumeliņu tējiņas, nevis alus vai šnabis.”

Diāna Dadzīte
Vieglatlēte, Latvijas karognesēja 2016. gada vasaras paralimpiskajās spēlēs

Jānis Reirs ir patiesi ieinteresēts Latvijas paralimpiskā sporta attīstībā, palīdzot gan ar uzmanītiem vārdiem, gan reālu darbību, lai Latvijā tiktu izveidota pielagota sporta halle cilvēkiem ar invaliditāti. Viņš apzinās šīs sabiedrības daļas nozīmību, tāpēc daudz laika velta savstarpējas sadarbības attīstīšanai starp cilvēkiem ar invaliditāti un dažādām nevalstiskajām organizācijām. Viņš ir panācis, ka arī paralimpiskie sportisti – līdz ar to arī cilvēki ar invaliditāti – tiek uzklausti, cienīti un ņemti vērā.

Pateicoties Reira sadarbībai ar dažādām nevalstiskajām organizācijām, sabiedrība ievero cilvēkus ar invaliditāti un kļūst saprotoši. Jauninājumu ieviešana nekad nav bijusi vienkārša un ātra, tomēr prieks, ka Reira kungs nebaidās iet pretim izaicinājumam, soli pa solim veicinot nozīmīgas pārmaiņas.

Ģimenes cilvēks!

Labklājības ministrs Jānis Reirs par ģimeni, bērnības atmiņām, kļūmēm, atklāsmēm un gūtajām atziņām.

“Manas pirmās bērnības atmiņas: aizverot acis, acu priekšā ir bilde – vieni lauki, otri, un kāda diena, kad bijām visi kopā – vecāsmātes, tēvs, māte, māsa, tante. Atceros, ka Rankā gājām uz Gaujās tiltu. No tās dienas ir saglabājušās fotogrāfijas, tas nozīmē, ka piedalījās arī tēva brālis, ģimenes fotogrāfs. Bildēs esam ziemas apģērbā, bet atceros pavasarīgu sajūtu, staigājām, skatījāmies saulē... No Ķekavas laukiem atmiņā ir vecvecmāte, viņai bija pāri deviņdesmit. Man bija gadi septiņi, zobi izkrituši, un arī viņai nebija zobu. Mums abiem bija ļoti interesanti.”

“Mūsu ģimenē jau kopš pirmās dienas bērns visur ir ar mums, nevaram pat iedomāties brīvdienas atsevišķi. Draugu bērni ir Sofijas vienaudži, kopā rīkojam gan bērnu, gan pieaugušo ballītes. Nekad nesakām – bērnus līdzī neņemiet! Ideālā ģimenes modeļa nav, jo nav ne vienādu bērnu, ne vecāku. Viens no patīkamākajiem ministra uzdevumiem ir trīnīšu vecāku sveikšana. Esmu bijis pie četriem laimīgiem vecākiem un dzirdējis vienu un to pašu: “Visi trīs bērni ir vienā dienā un vieniem vecākiem dzimuši, bet pilnīgi dažādi! Viens – nemiera gars, otrs – klusais, trešais – izzinātājs.”

“Ministra diena ir gara, bet laiku ģimenei atlicinu vienmēr. Visi kopā plānojam iknedēļas un ikmēneša pasākumus. Nevaru iedomāties sevi atpūšamies, vienatnē lasot žurnālu. Kopā būšana man dod enerģiju un nekādā ga-

dījumā nedara nervozu. Televīzoru nelietojam jau trīs gadus, vienīgi ierakstā skatāmies multfilmas un koncertus.”

“Sofija pagājušajā gadā mācījās otrajā maiņā, tāpēc no rīta parasti viņu neredzēju. Pirmajā gadā gan celāmies reizē, vedu viņu uz skolu, un tajās desmit minūtēs, kamēr gājām kājam līdz skolai, varēju daudz ko izrunāt, vajadzības gadījumā uzmundrinot vai nomierinot. Tās minūtes šeit un tagad ir nozīmīgākas par kādu paraugsvētdienu, kad varēs brīnīšķīgi pastaigāties pa parku.”

“Bērnu varētu salīdzināt ar puķu dobi. Ja tā aug savā nodabā – sadīgst nezāles: ja kopj – izskatās citādi. Arī problēmas var izrunāt dažādi, bērnu motivējot vai iedzenot zemē. Viss veidojas pamazām. Ja bērns grib kaut ko svarīgu pateikt, bet dzird: “Man nav laika!”, pēc piektās, septītās reizes viņš vairs neko neteiks.”

“Mūsu ģimenē runājam par attieksmi pret mantām. Arī pret produktiem, kurus nopērc, bet pēc tam tev negaršo. Tādas sarunas ar Sofiju biežāk bija piecu, sešu gadu vecumā, nu jau sapratnē ir atnākusi. Nevar arī vienkārši pateikt: “Tas ir par dārgu, tagad tev to nevajag, plaukts jau pilns ar lelēm!” Jārunā, jāstāsta.”

“Mums daudz kas šķiet pašsaprotami, taču bērns ir balta lapa. Te nepieciešama pacietība un izskaidrošana. Patiesībā tas, kā mazais cilvēks redz pasauli, ir fanīgi. Nereti viņa viedoklis ir interesantāks par mūsējo, caur to ieraugi jaunus rakursus.”

“Mūsu kopā lasīšanas laiks ir pagājis divaina iemesla dēļ – Sofija iepazīs ar Grega dienas-

Sofijai Kaltenē, protams, daudz labāk patīk, ja atbraukuši ciemiņi, kuriem teju vai kā likums ir līdzīga vecuma bērni. “Draudzenes ar bērniem vai kādu klasesbiedrēni, vai kādu krustbērnu paņemam līdzi, braucot uz Kalteni. Un tad ir garantēts, ka skriešana būs liela un Sofija par garlaicību nesudzēsies. Tad kopā varēs staigāt gar jūru, meklēt laimes akmentņus ar caurumiem... Viņa mums ir gana aktīvs bērns,” saka Gunda Reire, bet Sofija pa to laiku jau uzķūpusi ozolā pie mājas un ir pārliecināta, ka ar vecākiem vislabākā bilde sanāk, ja viņa pati ir kokā.

grāmatu un katru grāmatu izlasīja divas dienas. Tā bija liela aizrašanās, un tad viņa saprata, ka var lasīt pati. Atceros, kā Sofija, braucot mašīnā, pirmo reizi atskārta, ka, saliekot kopā burtus, veidojas vārds – tā tik bija sajūsma! Tad nāca Grega dienasgrāmata. Var jau teikt, ka tā nav īsta grāmata, jo balstīta uz komiksi, bet arī Pīfa piedzīvojumos bija daudz bildiņu un trīs četras rindīņas teksta.”

“Galvenais, ko vēlos pateikt vecākiem, – nav svarīgi, kā ir bijis, jo dzīvot citādi var sākt tieši šajā minūtē. Arī, ja tavam bērnam ir 15 gadu, labāk ir sākt, nevis teikt: “Ai, viss jau ir nokavēts!” Bērns ir gatavs kontaktam jebkurā vecumā. Pat tīnis – labi, spursains, bet tā ir izrādīšanās, vecākiem jāmeklē risinājumi. Domāju, ka jebkurā gadījumā bērns ir miera osta, nevis nasta vai nepatīkamas rūpes.”

Juris Cālītis,
teologs, Zvanīnieku
māju dibinātājs

Cilvēki, kas gādā par laimīgiem bērniem, gādā par savu labklājību, valsti un kopīgo nākotni. Jūtos laimīgs un gandarīts, ka šobrīd valsts politika ne tikai to ir deklarējusi vārdos, bet īstenojusi darbos

**Nr.2
Zemgale**

Juris Šulcs

12. Saeimas deputāts, partiju apvienības Jaunā Vienotība valdes loceklis, partijas Tukuma pilsētai un novadam priekšsēdētājs

“Iedzīvotājiem pašiem jālemj par to, kas notiek pašvaldībā”

Divdesmit pieci darbam pašvaldībā veltīti gadi, mīlestība pret Tukumu un vēlēšanās palīdzēt reģionam, strādājot parlamentā, – tas raksturo Juri Šulcu, kurš jau četrus gadus nostrādājis 12. Saeimā un apņēmības pilns darbu turpināt.

Kā sākās jūsu politiskā karjera?

Sākās jau ar neatkarības atjaunošanas gadiem. 1990. gada februārī sāku strādāt Tukuma pašvaldībā, kļuva par Tukuma pilsētas izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieku, 1996. gada jūlijā tiku ievēlēts par Tukuma pilsētas domes priekšsēdētāju. Visu laiku strādājam pilsētas labā. Nostrādāju līdz 2004. gadam, kad Tukumā izvērsās strids par poliklinikas privatizāciju. Daži deputāti uzskatīja, ka privātajiem dakteriem jānodod iespējas šīs telpas privatizēt, taču mans priekšlikums bija tās atstāt pašvaldības īpašumā, bet ārstiem iznomāt. Vienots īpašums taču ir daudz loģiskāks nekā domājamas daļas sa-

dalīts īpašums. Domstarpības bija tik lielas, ka domes deputāti sadalījās divās viedokļu grupās, un tiem, kas bija par privatizāciju, bija viena balss vairāk. Es nepiekāpos, un šie seši deputāti izteica man neuzticību un ir vienas balss vairāku atbrīvoja no darba. Pamatojot to ar domu, ka es it kā gribētu privatizēt visu poliklinikas ēku, kas, protams, bija pilnīgas mulķības. Dzīve gan parādīja, ka man bija taisnība, jo tagad poliklinikas ēkas sakārtošanai, siltināšanai, piemēram, grūti ir piesaistīt Eiropas struktūrfondu līdzekļus.

Aizgāju no *Latvijas cēla*, kam bija vienalga, kas notiek Tukumā, ar domu-biedriem izveidoju partiju *Tukuma pilsētai un nova-*

dam. Cilvēki bija ļoti atsaucīgi, un tā nākamajās pašvaldību vēlēšanās novadā ieguva sešas vietas no vienpadsmit. Atguvu Tukuma mēra amatu, pēc 2009. gada pašvaldību vēlēšanām kļuva par jaunizveidotā Tukuma novada priekšsēdētāju. Lielā pašvaldību reforma bija mūsu liels izaicinājums – Tukuma pilsētai pievienojās desmit pagastu pašvaldības un kļuva par trešo lielāko novadu valstī. Tad jau no 17 vietām mēs dabūjām vienpadsmit. Kopš no 2014. gada novembra esmu Saeimā.

Kādi ir secinājumi pēc pašvaldību reformas īstenošanas?

Ka cītīgi jāstrādā pie lielā jaunatnaukošanas, ko Saeima nekādi nevar pieņemt, – par ekonomiski spēcīgu patstāvīgu pašvaldību veidošanu. Jo nevaram sākotnēji ne skolu reformu, ne veselības tīklu, ja ir mazas, sadrumstalošanas pašvaldības. Tolaik mazajiem pagastiem, protams, bija šaubas, ka pēc

apvienošanās viss tiks vilkts uz lielās pilsētas pusī, taču pēc četriem gadiem darba šīs šaubas tika izklaidētas, arī cilvēku atbalsts vēlēšanās palielinājās. Viens piemērs – Zemgales kultūras pils Slampes pagastā. Tā bija nolaista, ar beigtām grīdām, jo mazais pagasts taču neko nevarēja izdarīt. Un mēs ar lielāku kapacitāti, protams, sākotnējam šo ēku. Jā, viss vēl ir procesā, bet loģi un siltināšana, tas viss tika pabeigts. Nākamā pakāpe ir skatītāju zāles un krēslu nomaiņa, bet solis ir sperts.

Kāpēc nolēmat darbu domē nomainīt pret parlamentu?

Pirmām kārtām ir ļoti labi, ka tie, kas pārzina pašvaldību darbu, arī Saeimā var tālāk nest šīs idejas un iestrādāt likumus to, kas būtu nepieciešams. Tā nu pēc 25 pašvaldībā nostrādātiem gadiem pienāca laiks, kad nolēmu – varētu sevi pamēģināt lielajā politikā. Mēs partijā *Tukuma pilsētai un novadam* jau pirms 10. Saeimas sapratām, ka ir labi strādāt uz vietas un risināt savus jautājumus, bet jomās, kas skar valstiskas problēmas, ir grūti, ja nav lemtspējīgu partneru no tādas partijas, kas ir Saeimā. Pašvaldības taču likumus pieņem nevar. Jau 10. Saeimā *Vienotības* sarakstā startēja un par deputātu kļuva pārstāvis no mūsu partijai Aivars Volfs, un 12. Saeima strādāja es.

Kā izmainījās darbs, no pašvaldības nokļūstot Saeimā?

Salīdzinājumu ar pašvaldību darbs notiek lēnāk. Protams, tas ir labi, jo likumu pieņemšana trijos lasījumos izsēdē pārsēdēzīgu rīcību. Uz trešo lasījumu vispār nedrīkstētu būt būtisku grozījumus, tie drīkst būt vienīgi redakcionāli, var būt kādi precizējumi. Būtiskais jāiestrādā jau otrajā lasījumā.

Pašvaldībā ir cita vide, tur ir ļoti daudz jautājumu, kas negaida un ir ātri jārisina. Likumdošana ir ilgāks process, un likumdošanas process viens nav karotājs. Ja nav atbalsta, varu kāpt tribīnē un sist ar kurpi pa galdu, rezultātu vienalga nedabūšu. Vajag ieguldīt darbu, lai savam likumprojektam dabūtu rezultātu.

PAŠVALDĪBAS

Dodam referendumā trīs tiesības balsošanai – iespēju atbrīvot domi, iespēju lemt par objektiem, ko ceļ no budžeta līdzekļiem, un lemt par pašvaldības attīstības programmas jautājumiem

Jā, man pārmet, ka tribīnē esmu kāpis tikai kādas 40 reizes, taču tās visas ir bijušas par lietu, turklāt jāsaprot, ka reālais darbs notiek komisijās un darba grupās.

Neesmu solījis neko neregālu. Taču ir izdevies izpildīt solīto. Saeimā ir pieņemts jauns Pašvaldību finanšu izlīdzināšanas likums. Jaunais finanšu izlīdzināšanas modelis mūdienā pašvaldības būt ekonomiski aktīvākas. Tas būtiski palielina šo pašvaldību ieņēmumus.

Kādas ir svarīgākās iestādes, kas šobrīd ir jūsu prioritātes?

Saeimā es strādāju Valsts pārvaldes un pašvaldības komisijā. Jāturpina darbs pie administratīvi teritoriālās reformas. Likumam pašlaik neatbilst vairāk nekā 40 pašvaldības, ir jāatrod šīs kopējais risinājums – pašvaldībām jābūt ekonomiski spēcīgām un drošām pārvaldībā.

Faktiski visu šo sasaukumu esmu centies sagatavot Saeimā pieņemšanai Pašvaldību referendumu likumu. Tas tika pārņemts vēl no 11. Saeimas. Diemžēl, kad likumprojekts Valsts pārvaldes un pašvaldības komisijā tika atbalstīts, lai to nodotu Saeimas sēdē trešajam lasījumam, radās jaunas idejas no Vides aizsardzības un reģionālās attīstības ministrijas, kas faktiski nobremzēja šā likuma turpmāko virzību.

Referendumu likums ir nepieciešams. Tas ir ļoti labs instruments, kas vajadzīgs strīdīgu jautājumu izšķiršanai. Kad par svarīgu objektu nepieciešamību lemj iedzīvotāji. Piemēram, daļa grib peldbaseinu, daļa – kultūras namu. Bet naudas pietiek tikai vienam. Kāpēc gan pašvaldība iedzīvotājiem nevarētu pateikt – abus mēs uzcelt nevaram, un jūs referendumā izlemiet, kas tiks uzbūvēts pirmās. Tagad to

lemj vietējā dome. Un var iznākt tā, ka politiķu vēlme ne vienmēr atbilst tam, ko grib pašvaldības iedzīvotāji. Bet ar Referendumu likuma pieņemšanu šie strīdi zustu. Jā, ir iedzīvotāju sabiedriskās aptaujas, taču tās ir tikai rekomendējošas. Referendumu likums, ko *Jaunā Vienotība* ir iekļāvis savā programmā kā atbalstāmu, kas jānovēd līdz galam, visu regulētu nopietnāk. Tā domes deputātiem būtu pavisam citā atbildībā. Koalīcijas partneri patlaban gan šo likumu neatbalsta – ne zaļie zemnieki, ne Nacionālā apvienība.

Likums ir sagatavots, un es centīšos panākt, lai septembrī vai oktobrī komisijā šis likums būtu izskatīts līdz galam, un tad Saeima teiktu – pasakiet, deputāti šim likumprojektam jā vai nē, bet vairs neslēpieties aiz tā, aizbildinoties, ka likums ir nepilnīgs. Izdarām pirmo soli! Dodam referendumā trīs tiesības balsošanai – iespēju atbrīvot domi, iespēju lemt par objektiem, ko ceļ no budžeta līdzekļiem, un lemt par pašvaldības attīstības programmas jautājumiem.

Par ko vēl darbā Saeimā turat rūpi?

Manā pārziņā ir visi Vēlēšanu likumi – Pašvaldību, Saeimas un Eiroparlamenta –, kur darbs ir sarežģīts. It kā mēs visu gribām, lai vēlēšanās piedalās pēc iespējas vairāk pilsoņu, taču vienmēr aizbildināties, ka mums pietrūkst naudas, lai to nodrošinātu. Tas atkal ir jautājums par prioritātem. Jautājums par to, kā iedzīvotājs pēc iespējas vienkāršāk varētu piedalīties vēlēšanās. Saeimas vēlēšanās var balsot jebkurā vēlēšanu apgabalā, bet pašvaldībās ir sarežģītāk – jābūt reģistrētam noteiktā vēlēšanu iecirknī. Manuprāt, jāstrādā pie tā, lai būtu aktīvā vēlēšanu reģistrs, kur katrā dienā varētu noteikt vēlēšanu statusu. Būtu vajadzīga

ATBALSTS

elektroniskā sasaiste starp vēlēšanu iecirkņiem – ja es atnāku citā vēlēšanu iecirknī, nevis tajā, kur esmu reģistrēts, tiešsistēmē notiek pārbaude, no tā iecirkņa izsēdēz, šajā ieraksta. Nekādu problēmu. Līdz šim gan vienmēr ir pietrūcis naudas, pareizāk sakot, gribas, lai to sāktotu. Jā, tā ieviešana būtu dārga, bet iedzīvotāju tiesības ir vēl dārgākas un vajadzīgākas nekā pārsimts tūkstoši eiro, jo nākotnē tas noteikti atmaksātos. Pagaidām sperti tikai mazi soļi – piemēram, tas, ka nobalsot var trīs dienas iepriekš. Liels solis būtu arī elektroniskā balsošana, par to notiek diskusijas un analīze, bet izlemts, ka pašreizējās hakeru sistēmas apstākļos tas nav svarīgākais, par ko lauzīt galvu. Un Satversme tomēr nosaka, ka vēlēšanas ir tiešas un aizklātas. Bet elektroniskajā vidē pēdas paliek... Interesanti, ka vienīgā valsts pasaulē, kas vairākas reizes lietojusi elektronisko balsošanu, ir Igaunija. Pārējās, kas to reiz pamēģinājušas, otrreiz to vairs nav darījušas.

Atceraties, kāds bija Tukums 1990. gadā, kad sākt darbu pašvaldībā?

Tukums bija salīdzinoši pelēka pilsēta, ar milzīgam problēmām gan komunālajā saimniecībā, gan māju apsaimniekošanā. Jāatceras, ka Tukums bija pusslēgta pilsēta, jo blakus atradās milzīgs garnizons, kur bija raķetes un lidmašīnas, kas nosēdza visu Baltijas piekrasti. Bija kara pilsetīna, kur dzīvoja krievu virsnieku ģimenes, radās milzīga problēma, kādā veidā to sāktot, kā atstāt neizcinātu laiku, kad Krievijas armija gāja ārā. Teikšu – mums tas izdevās ideāli, pārņemām visas dzīvojamās mājas neizdemoletas. Virsnieku kopmītni paturēja Aizsardzības ministrija. Un pēc vairākiem gadiem izdemoletu atdeva pašvaldībai. Mūsu darba apliecinājums ir iegūtas uzvaras nominācijās *Sakārtotākā Latvijas pilsēta 2002* un *Eiropas gada pašvaldība 2014* lielo novadu grupā. Vēl viens rādītājs – iedzīvotāju attieksme. Atceros, devīpadesmito gadu sākumā rīkojām Tukuma iedzīvotāju sapulces pilsētas kultūras namā, zāle bija pārpildīta, visi kļiedza, bez sirds zālēm pēc tādas sanāksmes mierīgi gulēt nevarēja. Bija problēmu jūra. Kad uz iedzīvotāju sapulcēm sāka

nākt vairs tikai pārdesmit cilvēku, turklāt ar sīkām, teju personiskām problēmām, tas liecināja, ka pilsēta lietas sakārtoja.

Taču kaut kādas risināšanas problēmas pilsētā ir?

Jā, nevaram nodrošināt pietiekamu daudzumu dzīvokļu. Protams, mājas var uzcelt, bet cenas, ko cilvēks būtu gatavs maksāt, un tas, kādas ir celtniecības izmaksas, pašlaik neiet kopā. Praktiski investori nevar uzcelt mājas, jo nevar prasīt tik lielu īres naudu, lai radītu īres namus. Normāli būtu, ka jauns cilvēks nodibina ģimeni, ir dzīvokli, pelna naudu un tad skatās – pārķ lielāku dzīvokli vai ceļ māju. Jo īres dzīvokļi kādu laiku cilvēkam ir vajadzīgi. Un pašvaldībai šajā sākuma periodā būtu jānodrošina līdzfinansēt īres izdevumus. Valsts pārvaldes un pašvaldības komisijā izstrādājam un Saeima atbalstīja grozījumus likumā *Par palīdzību dzīvokļu jautājumu risināšanā*. Esmu viens no šā likuma grozījumu iniciatoriem. Panācām, ka likumā tika iestrādāta jauna sadaļa Dzīvojamo telpu izīrēšana speciālistiem, kas tagad atļauj pašvaldībām izīrēt dzīvokļus novadā nepieciešamiem speciālistiem.

Redzat sevi kādreiz atkal pašvaldībā?

Viennozīmīgi esmu pateicis nē – uzskatu, ka vienā upe divreiz iekāpt nevar. Pietiekami daudz ir strādājis, te der arī vārdi – lai nākt tie jāmie. Uzskatu – ja izaicinājumi vairs nav tik būtiski, ir jābeidz tajā jomā darboties. 2005. gadā man bija izaicinājums pierādīt, ka šī politiskā izrēķināšana bija nepareiza, 2009. gadā izaicinājums bija jāunie novadi, parādot, ka lielās pašvaldības var efektīvi strādāt. Uzskatu, ka arī deputātu maiņa un rotācija pašvaldībās ir nepieciešama. Bieži ir izvīzēti jautājumi, vai pašvaldību vadītājiem vajadzētu noteikt termiņu ierobežojumus. Es domāju, tas ir diskusiju vērts, bet rodas jautājums par Satversmi – mums taču ir demokrātija un brīvība: ja cilvēku ievēl, tad ar kādam tiesībām mēs varētu teikt: nē, tu nedrīksti būt domes priekšsēdētājs? Turklāt mazās pašvaldībās nav lielas izvēles, nav ne gribētāju, ne kandidātu. Ir taču pat tā, ka pašvaldībā nevar savākt pat divus sarakstus vēlēšanām.

Aigars Rublis: “Jānodrošina sabiedriskā transporta pieejamība reģionos”

Aigars Rublis kopš 2005. gada aktīvi darbojas politikā Jelgavas pilsētas domē, un arī pērn pašvaldību vēlēšanās jelgavnieki atzinīgi novērtēja viņa līdzšinējo darbu, dodot uzticības mandātu strādāt pilsētnieku labā. Pieredze un zināšanas, kas gūtas, 12 gadus pildot Jelgavas pilsētas domes priekšsēdētāja vietnieka amata pienākumus, lieliski palīdz iesaistīties jelgavnieku interešu aizstāvībā, piemēram, aktīvi iesaistoties par nepieciešamību būt Jelgavā jaunus pašvaldības bērnu darbus, tādējādi atbalstot vairākus simtus ģimeņu, kuru bērniem nav iespējas Jelgavā apmeklēt pirmsskolas izglītības iestādes.

Aigara Rubļa vaļasprieki ir skriešana un smagatlētika, tāpēc loģiski, ka viņš pašvaldībā daudz darba ieguldījis sporta un izglītības jautājumu risināšanā. “Manas prioritātes pašvaldības darbā vienmēr ir bijis atbalsts pašvaldības pirmsskolas izglītības iestāžu pieejamības jautājumu risināšanai – gan jaunu bērnu darbu būvniecība, gan pašvaldības līdzfinansējuma palielināšana aukļu pakalpojumiem tiem bērniem, kuri rindu dēļ netiek pašvaldības bērnu darbos. Tāpat īpašu uzmanību esmu pievērsis vienlīdzības principa ievērošanai, ikvienam nodrošinot bezmaksas pirmsskolas un interešu izglītību, un atbalstam pensionāriem, cenšoties panākt atlaides braucieniem pilsētas sabiedriskajā trans-

portā bez limitēta braucien skaita Jelgavas pilsētā,” skaidro Aigars Rublis. Darbam Saeimā Aigars Rublis atradis savas tēmas, kuras valstī dažādu, dažkārt nesaprotamu, iemeslu tiek bremzētas, netiek aktualizētas vai vispār atstātas novārtā. “Ir nepieciešams atbalsts jaunajām ģimenēm, nodrošinot labvēlīgus nosacījumus mājokļu pieejamības jautājumu risināšanai, jāskatās īres tirgus un nopietni jāstrādā pie īres namu celtniecības pašvaldības. Tāpat valstiskā līmenī jānodrošina sabiedriskā transporta pieejamība reģionos, kas ļautu risināt nodarbinātības un izglītības iegūšanas jautājumus mazajās pašvaldībās,” par iecerēm, kas tiks realizētas, saņemot vēlēšanu atbalstu, stāsta Aigars Rublis.

Iepriekš minēto jautājumu risināšana varētu būt laikietilpīgs process, taču viens mērķis, pēc Aigara

Ir nepieciešams atbalsts jaunu ģimeņu veidošanā, nodrošinot labvēlīgus nosacījumus mājokļu pieejamībā

Rubļa domām, jārealizē maksimāli ātri – jāatbrīvo iedzīvotāji no nekustamā īpašuma nodokļa vienīgajam mājoklim līdz 100 kvadrātmetru platībā! Īpašs stāsts ir par Aigara Rubļa, aizraušanos. Teju ikviens savā dzīvē vismaz kādu laiku ir aizrāvis ar kolekcionēšanu – vieniem tās ir pastmarkas,

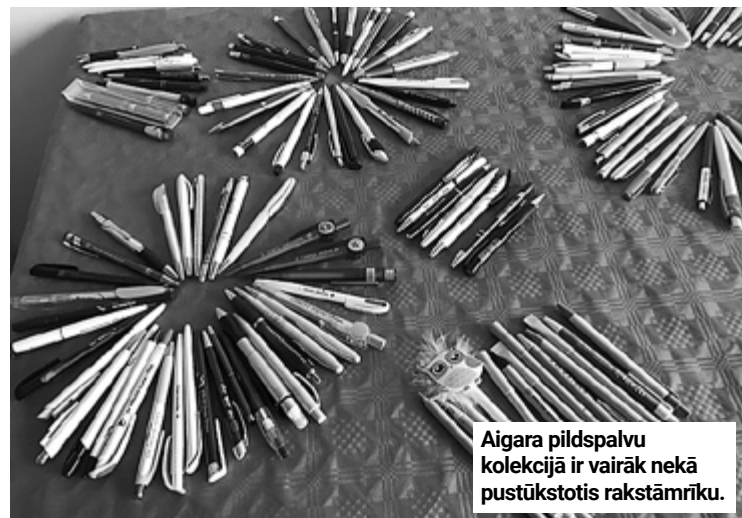
citiem – skārdenes, vēl daudziem – jubilejas lati ar stārk, skudru, Sprīdītī... Padomju laikos daudzi krāja jubilejas rubļus, un, sasaucoties ar uzvaru, varētu domāt, ka Aigars ir iespaidīgas rubļu kolekcijas īpašnieks. Taču nē – viņa aizraušanās daudzgu garumā ir pildspalvu kolekcionēšana. Ir pat bijušas

vairākas šīs kolekcijas izstādes. Pēdējā – šā gada pavasī Jelgavas pilsētas Miežītes bibliotēkā, kur bija aplūkojams apmēram pustūkstotis dažādu pildspalvu.

Kā stāsta Aigars Rublis, viss sācies nejauši, kad studiju laikā kādā pasākumā visi runājuši par saviem hobijiem un viņš sapratījis, ka varētu kolekcionēt pildspalvas. “Sākumā gādāju tās pats, vēlāk sāka dāvināt draugi un kolēģi. Kolekcijā uzsvāru lielu uz pildspalvām ar uzņēmumu un iestāžu logotipiem, bet krāju arī dažādu formu pildspalvas no pasaules pilsētām, piemēram, man ir pildspalva bagete no Francijas,” atklāj Rublis.

Aigars Rublis ir biedrības futbola klubs *Jelgava* valdes loceklis.

Aigara pildspalvu kolekcijā ir vairāk nekā pustūkstotis rakstāmrīku.

Iekšlietu ministra galvenā rūpe ir par to, lai mūsu cilvēki un mūsu valsts varētu justies droši, lai mums būtu pārliecība, ka iekšlietu dienesti – policisti, glābēji un robežsargi – vienmēr būtu kaujas gatavībā, bet pārējiem būtu sirdsmiers. Kas šajā jomā ir darīts, un kas vēl jādarā?

Lai mūsu sabiedrība varētu drošības izjūtu, ir jāsak ar mūsu ārējo robežu, jo tā ir arī Eiropas Savienības un NATO ārējā robeža. Patlaban aktuāls ir hibridapdraudējums, un viens no hibridkara elementiem ir vājas robežuzraudzības izmantošana, ko ļoti uzskatāmi arī parādīja notikumi Ukrainā. Esmu par šīm problēmām runājis arī ar saviem Igaunijas un Lietuvas koleģiem, arī viņu valstīs veic ļoti nopietnas investīcijas robežas stiprināšanā. Un, ja arī mēs to nedarīsim, tas nozīmēs, ka ļoti pieaugs risks, kas saistīts ar cilvēku un akcizēto preču kontrabandu, hibridkara draudiem.

Šogad pabeigsim Krievijas robežas izbūvi, esam sākuši Baltkrievijas robežas izbūvi. Tas saistīts ar nākamā perioda trīs gadu budžetu, kur būs nepieciešams papildu finansējums. Mums vienreiz ir jāpieņem punkts austrumu robežas nostiprināšanai, kas saistīts ar modernu tehnoloģiju ieviešanu, lai mūsu robežu padarītu maksimāli drošu.

Ja Jaunā Vienotība, ja tā var teikt, arī turpmāk būs pie teikšanas Saeimā un valdībā, tad varam droši apgalvot, ka līdzekļi austrumu robežas izbūvei tiks rasti?

Esmu par to pārliecināts, jo mēs tās investīcijas, kas mums ir, pat salīdzinot ar mūsu kaimiņiem igauņiem un lietuviešiem, esam plānojuši krietni vien ekonomiskākas, un tās ir ļoti pārdomātas, izvērtas. Tie nav simti miljoni eiro, mēs runājam par adekvātām summām, kas būtu pieejamas.

Patlaban beidzas Baltkrievijas robežas izbūves iepirkums, kur kopējais projekts ir aptuveni 25 miljonus eiro vērts, lai izbūvētu visu Baltkrievijas robežu – gandrīz 200 kilometrus.

Un cik gara robeža mums ir ar Krieviju?
Ar Krieviju ir 283 kilometri. Atšķirībā no Igaunijas, kura nav vēl noslēgusi robežlīgumu ar Krieviju, mums robeža ir skaidri iezīmēta dabā, ar konkrētiem robežstabiem. Viens no būtiskākajiem elemen-

Zemgaliešiem vajag drošību, lai veidotu ģimenes un audzinātu bērnus

Foto: Evija Tīfānova/LETA

Iekšlietu ministrs Rihards Kozlovskis, klātesot Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienesta priekšniekam Oskaram Ābolīnam, pasniedz apbalvojumu Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienesta Rīgas reģiona pārvaldes ugunsdzēsējam glābējam Tomasam Jaunzemam, kurš izglāba cilvēka dzīvību.

Foto: Edīte Pilnere/LETA

Iekšlietu ministrs Rihards Kozlovskis ierodas svīnīgajā NATO paplašinātās klātbūtnes Latvijā kaujas grupas sagaidīšanas ceremonijā Ādažu bāzē.

tiem ir tas, ka mēs precīzi zinām, kur Latvija beidzas un kur sākas Krievija.

Kas jādarā, lai veicinātu sabiedrības uzticēšanos iekšlietu dienestiem?

Pirmais – šo iekšlietu dienestu darbinieku sniegtu pakalpojumu kvalitātes uzlabošana. Tā, manuprāt, ir aksioma visas nozarēs – sabiedrība sagaida kvalitāti ne tikai no policista, bet arī, piemēram, no ārsta vai skolotāja.

Otrs – lai sasniegtu šo kvalitāti, darbiniekiem ir

jābūt arī atbilstoši motivācijai šajā konkrētajā profesijā strādāt

Trešais – tā ir izglītība. Arī šajā ziņā mēs nopietni strādājam. Pagājušā gada rudenī Stradiņa universitātē sākām jaunu mācību programmu policistiem, kas vairāk piemērota tieši pašreizējai specifikai, un viens no virzieniem ir ekonomisko noziegumu izmeklēšana.

Protams, diemžēl ir arī negodprātīgi darbinieki, tāda ir realitāte – sistēma

ir liela, darbinieku daudz. Šajā ziņā nozīmīgi ir tas, ka 2015. gada nogalē nekā 30 miljoni jau ir ieskaitīti valsts budžetā. Ekonomisko noziegumu izmeklēšana ir viena no prioritātēm.

Pirms kāda laika izskatījām doma par administratīvo reformu, ka vajag samazināt valsts pārvaldē strādājošo skaitu. Es gan tādām lineāram samazinājumam nepiekrītu, jo uzskatu, ka tas varētu apdraudēt iekšējo drošību. Esam piesaistījuši Eiropas Komisijas ekspertus un pašlaik ļoti nopietni izvērtējam, kādas funkcijas un resursi nākamajiem desmit gadiem vajadzīgi mūsu policijai, glābšanas dienestam, robežsardzei...

Kāda loma iekšlietu sistēmā ir Zemessardzei, kā to varam stiprināt?

Zemessardze nav Iekšlietu ministrijas pārziņā. Bet zemessardze ir ļoti būtisks atbalsts iekšlietu dienestiem ārkārtas situācijās.

Pedejo divu gadu laikā esam stiprinājuši ekonomisko noziegumu izmeklēšanu. Valsts policija aizdomās par noziedzīgi iegūtiem

līdzekļiem ir arestējusi vairāk nekā 70 miljonus eiro, no kuriem vairāk nekā 30 miljoni jau ir ieskaitīti valsts budžetā. Ekonomisko noziegumu izmeklēšana ir viena no prioritātēm.

Pirms kāda laika izskatījām doma par administratīvo reformu, ka vajag samazināt valsts pārvaldē strādājošo skaitu. Es gan tādām lineāram samazinājumam nepiekrītu, jo uzskatu, ka tas varētu apdraudēt iekšējo drošību. Esam piesaistījuši Eiropas Komisijas ekspertus un pašlaik ļoti nopietni izvērtējam, kādas funkcijas un resursi nākamajiem desmit gadiem vajadzīgi mūsu policijai, glābšanas dienestam, robežsardzei...

Kāda loma iekšlietu sistēmā ir Zemessardzei, kā to varam stiprināt?

Zemessardze nav Iekšlietu ministrijas pārziņā. Bet zemessardze ir ļoti būtisks atbalsts iekšlietu dienestiem ārkārtas situācijās.

Pedejo divu gadu laikā esam stiprinājuši ekonomisko noziegumu izmeklēšanu. Valsts policija aizdomās par noziedzīgi iegūtiem

Iekšlietu ministrs Rihards Kozlovskis pirms Krīzes vadības padomes ārkārtas sēdes saistībā ar ugunsgrēku Talsu novada Valdgales pagastā.

Rihards Kozlovskis
Iekšlietu ministrs

Foto: Ieva Čerā/LETA

Palielinājām arī atalgojumu darbiniekiem. Viņi redz, ka situācija uzlabojas, un par to man ir gandarījums.

Foto: Ieva Čerā/LETA

Iekšlietu ministrs Rihards Kozlovskis un Valsts policijas priekšnieks Ints Kuzis piedalās Valsts policijas jauno automašīnu prezentācijas pasākumā Valsts policijas koledžas teritorijā.

biedriskās kārtības nodrošināšanas varbūt vajadzētu nodot pašvaldības policijas kompetencē. Esot pašreizējām regulējumiem, es to negribētu pieļaut. Kā piemēru varu minēt Rēzekni, kur bija pašvaldības policija apmēram 30 darbinieku sastāvā, bet tad pilsētas dome nolēma to likvidēt, mūs – Iekšlietu ministriju – laikus par to nebrīdinot, atstāt tikai informāciju, kurā atsauks uz likumu par Valsts policiju, kurā noteikts, ka Valsts policijai jānodrošina sabiedriskā kārtība.

Ar to gribu pateikt, ka jebkurā gadījumā no Valsts policijas nevarēsim noņemt atbildību par sabiedriskās kārtības nodrošināšanu valstī, bet pašvaldības policija mums ir atbalsts.

Viņi no tiem, kas līdzās skolotājiem un ārstiem pieprasa lielākas algas, ir policisti. Cik viņi pašlaik saņem un vai saņems vairāk?

Cenšos neaizīmēt arī citus dienestus, kas ir šajā kategorijā, – robežsargus un glābējus. Pedejais algu palielinājums viņiem bija pietiekami būtisks – kopumā 53 miljoni, pirms tam – vairāk nekā 30 miljoni, kas tika investēti laikā, kamēr esmu ministrs. Algas varbūt nav spējīgas konkurēt ar privāto sektoru, bet Valsts policijas darbinieks, kurš tikko sāk dienestu, bez pieredzes un izdienas, saņem ap 700 eiro. Protams, tas atkarīgs no ikmēneša noslodzes, dežūru skaita un tamlīdzīgi. Pašreiz vidējais atalgojums ir pārsniedzis 2008. gada atalgojumu, kad krīzes laikā bija ļoti liels kritums: tas tika nogriezts par aptuveni 40 procentiem.

Salīdzinājuma ar ārstiem un medicīnas mā-

sām, kuru algas arī nodrošina valsts, uzskatu, ka mūsu situācija ir labāka. Protams, mēs pie tā nevaram apstāties, jo ekonomikā aug. Bet gribu uzsvert – 2013. gada nogalē panācu, ka tika atjaunots motivācijas mehānisms, izdienas pabalsts par piecu gadu izdienu iekšlietu sistēmas darbiniekiem – glābējiem, policistiem un robežsargiem. Tātad kopš nākamā gada 1. janvāra to jau sāks saņemt.

Ko uzskatāt par saviem lielākajiem panākumiem iekšlietu ministra amatā? Ministrs dažādās valdībās esat kopš 2011. gada.

Jau stājoties šajā amatā, sapratu, ka mana prioritāte būs cilvēkresursi. Sapratu, ka pirmās un tiešās investīcijas, kas būs pieejamas, veltīšu tieši sistēmas darbiniekiem, jo tolaik viņiem trūka motivācijas strādāt sistēmā. Glābšanas dienestam bija visbēdīgākā situācija. Izdevās panākt, ka četru gadu laikā, kopš 2014. gada, glābējiem iegādājies gandrīz 100 jaunu transportvienību. Palielinājām arī atalgojumu darbiniekiem. Viņi redz, ka situācija uzlabojas, un par to man ir gandarījums. Glābšanas dienesta trūkst ne vairāk kā 4% darbinieku. Tas nozīmē, ka cilvēki ir notiečuši un neiet prom no dienesta.

Otrs, ko gribētu atzīmēt, ir iekšējās drošības birojs. Tā izveide prasīja lielu darba ieguldījumu. Birojs risina problēmas, kas bija sistēmā.

Ko varat solīt tieši zemgaliešiem?

Konsekventi īstenojot rūpēties par mūsu valsts drošību, lai arī Zemgales iedzīvotāji varētu justies

droši. Mēs neesam atrauti no Eiropas un kopējās globālās sistēmas, taču mums ir izdevies panākt, ka Latvijā ir zemākais terorisma draudu līmenis. To parāda arī pēdējās aptaujas, kas rāda, ka uzticība iekšlietu dienestiem lēnām, bet pieaug. Skaidrs, ka darāmā vēl ir daudz. Arī zemgaliešiem vajag drošību, lai veidotu ģimenes un audzinātu bērnus, veidotu savu un savu bērnu labklājību. Bez drošības tas viss pilnīgi noteikti būtu apdraudēts.

Kopumā pa gadiem arī Zemgalē, tāpat kā visā Latvijā, samazinās sevišķi smagu noziegumu – slepkavību, smagu miesas bojājumu, lielu laupīšanu – skaits.

Ir viena Zemgalei raksturīga problēma – traktortehnikas zādzības. To novēršana ir viena no mūsu prioritātēm, esam sākuši nopietni strādāt tieši ar zemniekiem, strādājam kopā ar lietuviešu koleģiem. Veltīsim visus iespējamus resursus, lai šo negatīvo fenomenu izskaustu. Mums izdevies panākt, ka vairs izteikti nezog traktortehniku, kā bija agrāk, kad dzina prom pašus traktoristus. Tagad tiek zagts aprīkojums no traktoriem, tā notiek arī Lietuvā. Diezgan labi pazīstu Lietuvas iekšlietu ministru un esmu nolēmis tuvākajā laikā ar viņu tikties un izveidot skaidru sistēmu, kas šīs zādzības novērst. Valsts policija zemniekiem devusi arī padomus, kā izvairīties no zagļiem, un viens no ieteikumiem ir traktoristus turēt apsargājamās teritorijās. Bet zemgaliešiem varu solīt – darīsim visu, lai arī aprīkojumu no traktoriem vairs nebūtu iespējams nogabāt!

Graudīņš: “Esmu par godaprātu sadzīvī, biznesā un politikā!”

Dzimis un audzis uz robežas starp Vidzemi un Zemgali, Raimonds Graudiņš savu bērību pavadīja arī uz robežas starp padoniju laikiem un atjauno to Latvijas neatkarību. Viņa vecāki, līdzīgi kā daudzi jauni cilvēki Latvijā, iestājoties pārmaiņu laikiem, vēl nebija paguvuši izveidot dzīves materiālos pamatus. Vienīgais viņu īpašums bija istabiņa komunālajā dzīvoklī. Kaut arī ģimene cieta satricinājumus, tajā ieaudzīnātās vērtības palīdzēja vienīgajai atvasei gūt labus panākumus mācībās un citās aktivitātēs. Lielu atspaidu dzīvē deva mācības Andreja Upiša Skrīveru vidusskolā, Rīgas Valsts 1. ģimnāzijā un Stokholmas Ekonomikas augstskolā Rīgā, kaut arī attāluma dēļ pirmajos gados reizēm bija

Nr. 14
Zemgale

Raimonds Graudiņš
Lielvārdes novada domes deputāts,
Stokholmas Ekonomikas augstskolas
Rīgā valdes loceklis un Rīgas Centra
Humanitārās vidusskolas skolotājs

ti labi rezultāti,” uzsver Raimonds Graudiņš. “Ir novērsta līdzekļu izšķērdēšana un krāpnieciskās shēmas, reorganizēta pašvaldības administrācija, pārkārtota komunālā saimniecība, realizēti attīstības projekti, nodrošināts finansējums kultūrai un izglītībai, sniegts atbalsts uzņēmējdarbībai un sabiedriskajām organizācijām, ka arī uzlabota domes lēmu-

galvenais uzdevums ir radīt labklājību, aizsargāt to, kas ir radīts, audzēt to plašumā, kā arī apveltīt ar pārticību godprātīgus valsts iedzīvotājus. Mums ir jāprot ar minimāliem līdzekļiem radīt maksimālu labumu iespējami plašam cilvēku lokam. Ir jārada pārliecība, ka tie, kas izšķērdē līdzekļus, izvairās no nodokļiem, negodīgi izturas pret darbiniekiem vai slinko, zāģē zaru, uz kura paši sež.”

Strauju pārmaiņu laikā ir svarīgi, lai darbs nebūtu vienīgais stūrakmens dzīvē. “Man ir sva-

Lielvārde mums uzticējās, un desmitais gads pašvaldībā parāda, ka mūsu attīstības ceļš ir pareizs

īm, saistošo noteikumu un iedzīvotājiem sniegto pakalpojumu kvalitāte. Esam vienmēr uzklauzījuši un risinājuši arī individuālas cilvēku problēmas.”

Kā zivs ūdenī Raimonds Graudiņš jūtas finanšu un sociālajā jomā, kur guvis labu izglītību. “Ar pieredzi, ko esmu guvis, gan studējot ārzemēs, gan esot Saeimas deputāta palīgs, gan strādājot biznesā un tagad Lielvārdes novada pašvaldībā, redzu, ka pie tukšās siles arī cukas kaujas. Valsts

Lielvārdes novada domes deputāts Graudiņš ir jau trešo sasaukumu pēc kārtas. “Startējot pašvaldības vēlēšanās Lielvārdē, kur ir manas mājas, pirmais mans noteikums bija nebūties saukts par problēmas īstajos vārdos. Novadnieki mums uzticējās, un desmitais gads pašvaldībā parāda, ka mūsu attīstības ceļš ir pareizs. Ir sasnieg-

mu, saistošo noteikumu un iedzīvotājiem sniegto pakalpojumu kvalitāte. Esam vienmēr uzklauzījuši un risinājuši arī individuālas cilvēku problēmas.”

Kā zivs ūdenī Raimonds Graudiņš jūtas finanšu un sociālajā jomā, kur guvis labu izglītību. “Ar pieredzi, ko esmu guvis, gan studējot ārzemēs, gan esot Saeimas deputāta palīgs, gan strādājot biznesā un tagad Lielvārdes novada pašvaldībā, redzu, ka pie tukšās siles arī cukas kaujas. Valsts

Lielvārdes novada domes deputāts Graudiņš ir jau trešo sasaukumu pēc kārtas. “Startējot pašvaldības vēlēšanās Lielvārdē, kur ir manas mājas, pirmais mans noteikums bija nebūties saukts par problēmas īstajos vārdos. Novadnieki mums uzticējās, un desmitais gads pašvaldībā parāda, ka mūsu attīstības ceļš ir pareizs. Ir sasnieg-

JAUNĀ
VIENOTĪBA

PARTIJU APVIENĪBA

13.

SARAKSTS

Zemgale

JĀNIS REIRS

Nr.1

Labklājības ministrs, partiju apvienības "Jaunā Vienotība" valdes loceklis

Ar pārliecību
par Latviju

Nr.2

JURIS ŠULCS

12. Saeimas deputāts, partiju apvienības "Jaunā Vienotība" valdes loceklis, partijas "Tukuma pilsētas un novads" priekšsēdētājs

Nr.3

LEONĪDS BALCEVIČS

Jelgavas pilsētas pašvaldības deputāts, partiju apvienības "Jaunā Vienotība" valdes loceklis, Jelgavas reģionālās partijas priekšsēdētājs, zemnieku savienības "300" īpašnieks

Nr.4

ATIS LEJIŅŠ

12. Saeimas deputāts, Latvijas Ārpolitikas institūta goda doktors, Latvijas Zinātnu akadēmijas goda doktors, Ziemeļlatvijas karstās akadēmijas goda doktors

Nr.5

AIGARS RUBLIS

Jelgavas pilsētas domes deputāts, Nodokļu pārvaldes valsts aģentūras Jelgavas filiāles vadītājs

Nr.6

VALENTĪNS KUKLA

Zemnieku savienības "Tīks" īpašnieks, Jelgavas reģionālās partijas valdes loceklis

Nr.7

GITA RŪTINA

Koknoves novada domes deputāte

Nr.8

ANSIS SALINŠ

Zemnieku savienības "Iesatnieki-1" vadītājs

Nr.9

AINĀRS SVĪKLIS

Izglītības un zinātnes ministra padomnieks

Nr.10

EDGARS LAIMIŅŠ

Dobelei mēlā izpauzēju apvienības vadītājs, Zemgales mednieku un makišnieku asociācijas valdes priekšsēdētājs, Bāru mednieku Mūša valdes priekšsēdētājs, Dobelei novada pašvaldības deputāts

Nr.11

MĀRTIŅŠ DAĢIS

Pļaviņu novada domes deputāts, SIA "SCOB" valdes priekšsēdētājs

Nr.12

ZANE SKUJIŅA

Labklājības ministra padomniece, Latvijas Paralimpiskās komitejas sabiedrisko attiecību speciāliste

Nr.13

ASTRĪDS FREIMANIS

Pivarskiņi novads apvienības valdes priekšsēdētājs, vietnieks, Gaucienālais enerģijas pētījumu viceprezidents

Nr.14

RAIMONDS GRAUDIŅŠ

Lielvārdes novada pašvaldības deputāts, Strakļukalni Ekonomikas augstskolas Rīgā valdes loceklis, Rīgas Centra humanitārās vidusskolas direktors, Intelektuālais zemnieks

Nr.15

ULDIS AINĀRS

Ozolmoku novada domes deputāts, Centrālās statistikas pārvaldes departamenta direktors

Nr.16

MĀRTIŅŠ LIMĀNSKIS

Tukuma novada domes Vides komitejas loceklis, "Skaņīga vīd" īpašnieks, "Edwards" komentārstāžu speciālists, biedrības "Mācītkurss" valdes priekšsēdētājs

Nr.17

KARINA PLOKA

Labklājības ministrijas parlamentārā sekretāre

JAUNĀ
VIENOTĪBA

PARTIJU APVIENĪBA

Piecas prioritātes

Taisnīgums

Veselība

Izglītība

Drošība

Algas

Mērķis -
vidējā alga 1500 €

KRIŠJĀNIS KARIŅŠ

Ministru prezidenta
amata kandidāts

MĒS JELGAVAI
Izdevējs: Partiju apvienība
JAUNĀ VIENOTĪBA

Adrese: Zīgrīda Annas Meierovica
bulvāris 12-3, Rīga, LV-1050
Tālrunis: +371 67205472

Iespiests: SIA Poligrāfijas grupa
Mūkusalā
Tirāža 42208 eksemplāru